

ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไตที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ปริญญาณิพนธ์
ของ
วรรณวุฒิ วรรณารุณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553

ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโตที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ปริญญาณิพนธ์
ของ
วรรณวุฒิ วรรณารุณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโตที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

บทคัดย่อ
ของ
วรรณวุฒิ วรรณารุณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553

วรรณวุฒิ วรรณารุณ. (2553). ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต ที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์, รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง.

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต ที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 10 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต กลุ่มควบคุมได้รับการให้ข้อเสนอแนะ แบบแผนการทดลองของงานวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t-test

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF MUSIC ACTIVITY TECHNIQUE OF KODALY ON MUSIC SKILL
OF MATHAYOM SUKSA VI STUDENTS AT WATSONGTHAM SCHOOL IN
PRAPRHADAENG DISTRICT, SAMUTPRAKRAN PROVINCE

AN ABSTRACT
BY
WANNAWUT WANNARUN

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2010

Wannawut Wannarun. (2010). *The Effect of Music Activity Technique of Kodaly on Music Skill of Mathayom Suksa VI Students at Watsongtham School in Praphadaeng District, Samutprakran Province*. Master thesis, M.Ed. (Education Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof.Dr. Pasana Chularut, Assoc. Prof. Waythanee Greethong.

The purpose of this experimental research was to study the effect of music activity technique of Kodaly on music skill of Mathayom Suksa VI Students at Watsongtham School in Praphadaeng District, Samutprakran Province in the academic year 2009. The 20 samples were randomly from population and then they were randomly deviled into an experimental group and a control group, each group consisted of 10 students. The experimental group was exposed to the modeling technique and the control group was being provided the information. The research design was a randomized control group pretest – posttest design. The data was analyzed by t – test.

The results were as follows:

1. The music skill of the students who were exposed to music activity technique of Kodaly were significantly higher than before the experiment at .01 level.
2. The music skill of the students who were exposed to conventional instruction were significantly higher than before the experiment at .01 level.
3. The music skill of the students who were exposed to music activity technique of Kodaly were significantly higher than those student who were expose to the conventional instruction at .01 level.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงลงได้ ส่วนสำคัญเป็นเพราะ ได้รับแนวคิดคำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ให้แก้ไขข้อบกพร่องของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี กรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาอย่างมากในการให้ความรู้ ได้กรุณาช่วยและให้คำปรึกษาชี้แนะแนวคิดและข้อเสนอแนะ ความห่วงใย ความเมตตา และตรวจแก้ไขทุกขั้นตอนของการทำวิจัยอย่างใกล้ชิด ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของอาจารย์เป็นอย่างยิ่ง ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณในความเมตตาของอาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ และรองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา อินทรสุนานนท์ ที่ให้ความกรุณาแก่ศิษย์ในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เสกสรรค์ กิจวรรณ ผู้อำนวยการโรงเรียนวัดทรงธรรม อาจารย์กิตติศักดิ์ มากทอง คณะครูทุกท่าน ที่ได้ให้ความกรุณาและความสะดวกในการทำวิจัยครั้งนี้ และขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนวัดทรงธรรม ที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งเป็นผลให้การทดลองมีความสมบูรณ์และเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ คณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ ให้ความเมตตาและให้กำลังใจ และขอขอบพระคุณเพื่อนๆ วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ที่คอยให้ความช่วยเหลือทุกด้าน และคอยให้กำลังใจตลอดระยะเวลาที่เรียนร่วมกันมา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมิง – คุณแม่รัตนภรณ์ วรรณารุณ พี่น้องตระกูลวรรณารุณ ทั้ง 3 คน คุณจากรุวรรณ คำหาญ ตลอดจนญาติๆ ที่ให้การสนับสนุนด้านทุนทรัพย์ ความรัก ความห่วงใยและเป็นกำลังใจให้จนประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ คุณค่าทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบให้กับบิดามารดา และบูรพาจารย์ทุกท่านที่เคยประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้กับผู้วิจัยมาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

วรรณวุฒิ วรรณารุณ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	ประชากร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	5
	ตัวแปรที่ศึกษา	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	7
	สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคโคได	9
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี	17
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ	24
3	วิธีดำเนินการวิจัย	27
	การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	27
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	27
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	28
	วิธีดำเนินการทดลอง	30
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	31
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	31
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	32
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	32
	การวิเคราะห์ข้อมูล	32
	ผลการศึกษาค้นคว้า	33

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	37
ความมุ่งหมาย สมมติฐาน และขอบเขตการศึกษาค้นคว้า	37
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	38
วิธีดำเนินการทดลอง	38
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	39
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	39
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	39
ข้อเสนอแนะ	42
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก	49
ภาคผนวก ก	50
ภาคผนวก ข	52
ภาคผนวก ค	112
ประวัติย่อผู้วิจัย	118

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลอง Randomized Control Group Pretest-Posttest Design	30
2 แสดงการเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต	33
3 แสดงการเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ	34
4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ	34
5 แสดงคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน กลุ่มทดลอง	113
6 แสดงคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน กลุ่มควบคุม	114
7 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบทักษะทางดนตรี จำนวน 60 ข้อ	115

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า	7
2 แสดงสัญญาณมือแทนระดับเสียงของโคไค	12
3 แสดงสัญลักษณ์ภาพแทนจังหวัดตัวโน้ต	13
4 แสดงสัญลักษณ์คล้ายตัวโน้ต	14
5 แสดงพัฒนาการและความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก	21
6 แสดงตราประจำโรงเรียนวัดทรงธรรม	24
7 แสดงโครงสร้างการบริหารงานของโรงเรียนวัดทรงธรรม	25
8 แสดงแผนผังโรงเรียนวัดทรงธรรม	26
9 แสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไคกับนักเรียน ในกลุ่มควบที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ	35

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงและเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว มีการพัฒนางานศิลปะสาขาต่างๆ มากมาย เช่น จิตรกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม ดนตรี นาฏศิลป์ เป็นต้น ดนตรีเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ เพราะดนตรีจะช่วยทำให้มนุษย์เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้อย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะในด้านจิตใจ ความรู้สึกนึกคิด และสุขภาพร่างกาย ธรรมชาติสร้างมนุษย์มาเพื่อให้มีดนตรีในจิตใจ ดนตรีเป็นสื่อภาษาสากลที่ทั่วโลกจะเข้าใจกัน โดยไม่มีการขัดแย้ง ไม่เลือกเชื้อชาติ วรรณะ และอายุ ดนตรีเป็นสื่อในการสร้างสัมพันธ์ภาพระหว่างมนุษย์ และยังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ (ราไพพรรณ ศรีโสภาค. 2513: 253; อ้างอิงจาก Collingwood. 1982)

เด็กสามารถตอบสนองดนตรีได้ โดยธรรมชาติตั้งแต่เล็ก เช่น การเคลื่อนไหวร่างกายตามเสียงเพลงที่ได้ยิน แต่เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะได้รับประสบการณ์ทางดนตรีเพิ่มมากขึ้น (Bently. 1965: 12) และเนื่องจากความสามารถ ในการเรียนรู้ดนตรีขึ้นอยู่กับพัฒนาการการเรียนรู้ในแต่ละวัยของผู้เรียน ดังนั้น การจัดกิจกรรมดนตรีในแต่ละระดับการศึกษา จึงแตกต่างกัน (ณรุทธ์ สุทธิจิตต์. 2531: 190) ใน การที่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมดนตรี หรือผู้เล่นดนตรีจะเล่นดนตรีประเภทต่างๆ ได้ นั้น ผู้เข้าร่วมกิจกรรม หรือผู้เล่นจำเป็นจะต้องมีทักษะทางดนตรี ในประเภทนั้นๆ เสียก่อน ผู้เล่น จึงจะสามารถเล่นดนตรี ได้อย่างสนุกสนาน มีคุณค่า และมีประโยชน์ต่อตนเอง

การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้ง ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542: 3) ในหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐานก็ได้บรรจุกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะไว้ในหลักสูตร ให้สถานศึกษาจัดการเรียน การสอน ประกอบด้วย ทัศนศิลป์ ดนตรี และนาฏศิลป์ สำหรับสาระดนตรีนี้ถูกจัดไว้ใน สาระที่ 2 ซึ่ง หลักสูตรได้กำหนดสิ่งที่ผู้เรียนต้องได้เรียนรู้ คือผู้เรียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบของ ดนตรี และแสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2552: 1) และเมื่อจบ ชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วผู้เรียนจะต้องมีทักษะในการร้อง บรรเลงเครื่องดนตรี ทั้งเดี่ยวและเป็นวง โดย เน้นเทคนิคการร้องบรรเลงอย่างมีคุณภาพ มีทักษะในการสร้างสรรค์บทเพลงอย่างง่าย อ่านเขียนโน้ต ในบันไดเสียงที่มีเครื่องหมาย แปลงเสียงเบื้องต้นได้ (กระทรวง ศึกษาธิการ. 2552: 5)

การที่ผู้เรียนจะสามารถมีความรู้ความเข้าใจ มีทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมทางดนตรี จนสามารถ แสดงออกทางดนตรีอย่างสร้างสรรค์ได้นั้นจะต้องได้รับการฝึกฝน และพัฒนาทักษะทางดนตรีที่ถูกต้อง เหมาะสมกับผู้เรียน สำหรับทักษะทางดนตรีนี้ ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2534: 8 - 11) ได้กล่าวว่า ประกอบด้วย การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และการอ่าน

สำหรับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ควรจะมุ่งเน้นในการวางรากฐานด้านการคิด การแสดงออกไม่ว่าจะเป็นด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม และการพัฒนาด้านร่างกาย (นิตยา ประพฤติกิจ. 2539: 144) การเรียนดนตรีมีส่วนเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีการพัฒนาด้านความคิด สามารถถ่ายทอด ความรู้สึกที่ตนรับในเชิงสร้างสรรค์ที่สังคมยอมรับ ซึ่งการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์นี้ เป็นสิ่งจำเป็น และ สำคัญมากในช่วงวัยนี้ เพราะเป็นช่วงที่สมองซีกขวา มีพัฒนาการที่เด่นชัด และเนื่องจากกิจกรรมดนตรี มักเกี่ยวข้องกับ การเคลื่อนไหว การเรียนดนตรี จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนรู้จักกับร่างกาย และพัฒนา ความสามารถทางกายของตนได้เป็นอย่างดี และช่วยให้ผู้เรียนเป็นคนละเอียดอ่อนและไวต่อการรับรู้ มีเหตุผล ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาพึงประสงค์ (ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. 2535: 16)

เนื่องจากผู้วิจัย เคยศึกษาและเป็นศิษย์เก่าโรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัด สมุทรปราการ ได้เคยเรียนวิชาดนตรีศึกษา และจากการได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา พบว่านักเรียนในระดับช่วงชั้นที่ 4 มักมีปัญหาด้านการเรียนวิชาดนตรีศึกษา คือ นักเรียนขาดทักษะ ทางด้านดนตรี เช่น การปฏิบัติเครื่องมือน และ การอ่านโน้ตดนตรี

ดังนั้น ผู้วิจัย จึงได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นจากการเรียนการสอนวิชาดนตรีศึกษาของ นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวนทั้งสิ้น 989 คน คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 325 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 307 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 357 คน โดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ ดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ใช้คำถามว่า **“นักเรียนคิดว่าขณะที่นักเรียน เรียนวิชาดนตรี นักเรียน มีปัญหาหรือไม่ ถ้ามี คือปัญหาด้านใด (ด้านการเรียน ด้านการปรับตัว และด้านเศรษฐกิจ)”** ผลการสำรวจ พบว่า

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 325 คน ผลการสำรวจเรียงลำดับปัญหาที่พบ มากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ผล ดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 96 คน คิดเป็น ร้อยละ 29.54 ได้แก่ ขาดทักษะการเรียนเขียนโน้ตไม่เป็น ไม่เอาใจใส่การเรียน อาจารย์สอนไม่เข้าใจ ขาดอุปกรณ์การเรียน และสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย ปัญหาการปรับตัว จำนวน 55 คน คิดเป็น ร้อยละ 16.92 ได้แก่ ไม่กล้าแสดงออก อายครูและ ไม่กล้าถาม ปัญหาเศรษฐกิจ จำนวน 3 คน คิดเป็น ร้อยละ 0.92 ได้แก่ ไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์การเรียน และไม่มีปัญหา จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 307 คน ผลการสำรวจเรียงลำดับจากปัญหาที่ พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ผล ดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 48.21 ได้แก่ ขาดทักษะการเรียน อ่านโน้ตดนตรีไม่ออก และอุปกรณ์การเรียนไม่พร้อม ปัญหารองลงมาคือ การปรับตัว จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3.58 ได้แก่ ไม่กล้าแสดงออก เข้ากับ เพื่อนไม่ได้ และไม่มั่นใจในตนเอง และไม่มีปัญหา จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 48.21

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 357 คน ผลการสำรวจเรียงลำดับจากปัญหาที่ พบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ผลดังนี้ ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาการเรียน จำนวน 180 คน

คิดเป็นร้อยละ 50.42 ได้แก่ ขาดทักษะการเรียน เรียนดนตรีไม่รู้เรื่อง ไม่เอาใจใส่การเรียน อุปกรณ์การเรียนไม่พร้อม และสภาพแวดล้อมไม่เอื้ออำนวย ปัญหารองลงมา คือ ปัญหาการปรับตัว จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 18.77 ได้แก่ ไม่กล้าแสดงออกหน้าชั้นเรียน และไม่กล้าถามครูผู้สอน ปัญหาต่อมา คือปัญหาเศรษฐกิจ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.84 ได้แก่ ไม่มีเงินซื้ออุปกรณ์เครื่องดนตรี และไม่มีปัญหาจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 29.97

คำถามข้อที่ 2 ใช้คำถามว่า “**เมื่อมีปัญหาในข้อที่ 1 นักเรียนทำอย่างไร**” ผลการสำรวจ พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีปัญหาการเรียน แก้ไขปัญหา ดังนี้ ตั้งใจเรียน เรียนพิเศษกับครู ถ้ามเพื่อน ฟีกอ่านโน้ตบ่อยๆ มาเรียนทุกวัน และพยายามไม่ขาดเรียน นักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัว แก้ไขปัญหา ดังนี้ ให้กำลังใจตนเอง กล้าที่จะถามครู และพยายามไม่หลบหน้า และปัญหาเศรษฐกิจ แก้ไขปัญหาดังนี้ ไม่ใช่ของแพง ไม่ฟุ่มเฟือย และพยายามใช้เงินเท่าที่จำเป็น

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีปัญหาการเรียน แก้ไขปัญหา ดังนี้ เรียนพิเศษกับครู ตั้งใจเรียน ถ้ามเพื่อน และถามครู และนักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัว แก้ไขปัญหา ดังนี้ รับฟังเพื่อนให้มากขึ้น

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีปัญหาการเรียน แก้ไขปัญหา ดังนี้ ตั้งใจอ่านโน้ต และตั้งใจฟังครูสอน ปัญหาการปรับตัว แก้ไขปัญหา ดังนี้ พยายามแสดงความคิดเห็นมากขึ้น และฝึกการพูดหน้าชั้นเรียน และปัญหาเศรษฐกิจ แก้ไขปัญหา ดังนี้ ใช้เงินอย่างประหยัด และหางานพิเศษทำ

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้น พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 ส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการเรียน ซึ่งปัญหาด้านการเรียนที่พบมากที่สุด คือ ขาดทักษะการเรียนวิชาดนตรี การปฏิบัติเครื่องมือ การเขียนโน้ต การอ่านโน้ต ดังที่ ฐวิรัชชัย นาควงษ์ (2544: 10 - 12) กล่าวว่าทักษะทางดนตรีหมายถึง การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และการอ่าน ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นมาก สำหรับการเรียนการสอนดนตรี ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ เนื่องจากดนตรี เป็นเรื่องของเสียง ระบบโสตประสาทต้องรับรู้ ดังนั้น การฟัง จึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการ เรียนการสอนดนตรีทุกระดับ การร้องเพลง เป็นทักษะดนตรีที่ต้องได้รับการฝึกฝนเช่นเดียวกัน การร้องเพลง เป็นทักษะที่ผู้เรียนจะต้องแสดงออก ซึ่งต่างกับการฟัง เป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องรับเข้าไป ดังนั้น การร้องเพลงทำให้ผู้เรียนได้แสดงออก ซึ่งสามารถสร้างความสนุกสนาน และความสนใจให้กับผู้เรียนได้เป็นอย่างดี การเรียนการสอนดนตรีสำหรับนักเรียน จึงควรมีกิจกรรมการร้องเพลงเป็นแกนสำคัญ ซึ่งอาจจะจัดให้มีการร้องเดี่ยว ร้องหมู่ หรือร้องประสานเสียง ทักษะทางดนตรีที่มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าการร้องเพลง คือ การอ่านเขียนโน้ต การเขียนควรเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนหลังจากการอ่าน สำหรับในส่วนของการอ่านโน้ตนั้น เป็นทักษะการอ่านสัญลักษณ์ทางดนตรี จัดได้ว่าเป็นทักษะสำคัญพื้นฐานประการหนึ่งในการศึกษาดนตรี เนื่องจากดนตรีเป็นเรื่องของเสียง จึงต้องมีการแปลเสียงเป็นสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการถ่ายทอดเสียงต่างๆ ฉะนั้นสิ่งที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจดนตรี หรือสิ่งที่จะเป็นสื่อในการแสดงออกทางดนตรี จึงมักต้องผ่านขั้นตอนการแปลหรือการใช้สัญลักษณ์ดนตรีเสมอ ทักษะที่ควรจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียนอีกทักษะหนึ่ง คือ การเคลื่อนไหวร่างกาย ถือเป็น การเปลี่ยนอิริยาบถจากที่นั่ง ฟัง ร้องเพลง อ่าน - เขียนโน้ตมา

เป็นการเคลื่อนไหวร่างกาย ทำให้ผู้เรียนได้รับความสนุกสนานยิ่งขึ้น และยังช่วยพัฒนาแนวคิดพื้นฐานทางดนตรีได้เป็นอย่างดีหลังจากที่ผู้เรียนได้ประสบการณ์ในด้านต่างๆ แล้วไม่ว่าจะเป็นทักษะการฟัง การร้องเพลง การอ่านเขียนโน้ต การเคลื่อนไหว และการเล่นเครื่องดนตรี นักเรียนก็สามารถที่จะประมวลทักษะต่างๆ จนเกิดทักษะการคิดสร้างสรรค์ขึ้นได้ ซึ่งปัญหาดังกล่าวพบมากในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาแนวทางแก้ไขพัฒนาทักษะทางดนตรี เพื่อประโยชน์ต่อตัวนักเรียนต่อไป ซึ่งถ้าปล่อยปละละเลยต่อไป ผู้เรียนอาจจะพัฒนาทักษะทางดนตรีได้ยาก ดังที่เพทชอยด์ (นิตยา ประพฤติกิจ. 2539: 143; อ้างอิงจาก Petzold. 1969) ได้ใช้เวลาศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านดนตรีของเด็กช่วงชั้นที่ 4 เป็นระยะเวลา 3 ปี และได้รายงานว่าการพัฒนาทางด้านทักษะดนตรีของเด็กเป็นไปได้ยาก ถ้าหากเด็กไม่ได้รับการฝึกให้ฟังดนตรีตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งนี้เพราะเด็กฟังเสียงได้เร็วกว่าผู้ใหญ่เข้าใจเสียงที่อยู่รอบตัวได้ดี ดังนั้น จึงสามารถเข้ามามีส่วนร่วมหรือหัดเล่นดนตรีได้เร็วกว่าเมื่อมีอายุมากขึ้น ซึ่งปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เนื่องจากครูผู้สอนขาดเทคนิคและวิธีในการจัดกิจกรรมการสอนดนตรี รวมทั้งสถานศึกษาเองยังขาดงบประมาณ ในการสนับสนุนทางดนตรี เช่น ขาดงบประมาณในการจัดซื้อเครื่องดนตรี ทำให้มีเครื่องดนตรีไม่เพียงพอต่อจำนวนนักเรียน ขาดงบประมาณในการจ้างครูสอนดนตรีโดยเฉพาะ ครูผู้สอน จึงเป็นครูที่สอนกลุ่มสาระอื่นด้วย ทำให้ไม่มีเวลาในการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่จะนำมาจัดกิจกรรมการสอนดนตรีให้มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในวิชาดนตรีต่ำ เกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อดนตรี

การพัฒนาทักษะทางดนตรี สามารถทำได้โดยใช้กิจกรรมทางดนตรี เช่น กิจกรรมการฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์และกิจกรรมการอ่านภาษาดนตรี หากได้นำวิธีการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนวิชาดนตรีให้เหมาะสม ก็จะช่วยส่งเสริม และพัฒนาทักษะทางดนตรีให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้กิจกรรมดนตรี ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางดนตรี คือ การร้อง การอ่านภาษาดนตรี ตามแนวคิดของโคไต ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ในการพัฒนาทักษะทางดนตรี สำหรับประเทศไทยแล้ว แนวคิดในการสอนดนตรีของ Kodaly นับว่าเป็นแนวคิดที่เหมาะสมที่สุด เพราะไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการจัดเตรียมอุปกรณ์ต่างๆ อันเป็นการขจัดปัญหาของสถานศึกษาที่มีงบประมาณไม่เพียงพอ นอกจากนี้ เพลงของไทยเราก็น่าจะนำมาใช้สอนเพราะเป็นเพลงง่ายๆ อยู่ในบันไดเสียง Pentatonic คือ มีโน้ต 5 ตัว ได้แก่ โด เร มี ซอล ลา แทบทั้งสิ้น จึงสอดคล้องกับหลักการสอน คือสอนจากสิ่งที่ยังไปสู่สิ่งที่ยาก มีขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รัชชชัย นาควงศ์ (2540: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาการใช้หลักสูตรการสอนดนตรีสากล โดยใช้วิธีการตามแบบของโคไตกับนักเรียน โรงเรียนมัธยมศึกษา สหศึกษาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า เด็กนักเรียนมีทักษะทางดนตรีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยูพิน รัตน์เถลิงศักดิ์ (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวิเคราะห์เพลงที่ใช้ในกิจกรรมการสอนร้องเพลง ตามแนวคิดของโคไต โรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร มีการเรียนร้องเพลงได้ตรงกับกิจกรรมการร้องเพลงอย่างมีทักษะทางดนตรีที่สูงขึ้น และในต่างประเทศ ดังที่ บีตตี้ (Beatty. 1989: 303) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมการสอนดนตรีตามแนวคิดของโคไตเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี

กับนักเรียนชั้นมัธยมปลาย ที่มีอายุตั้งแต่ 14 - 18 ปี โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนมัธยมปลายกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น การประยุกต์ใช้กิจกรรมการสอนดนตรีแบบโคโคไคจึงเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไคที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไค
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ก่อนและหลังได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไคกับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางให้โรงเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่ ครูผู้สอน และผู้ปกครอง ที่มีความชำนาญแล้วได้นำกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไคไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อยต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากรแล้วสุ่มอย่างง่าย อีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาทักษะทางดนตรี ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่
 - 1.1 กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต
 - 1.2 การให้ข้อเสนอแนะ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางดนตรี

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต** หมายถึง วิธีการที่ผู้วิจัยจัดประสบการณ์ การเรียนการสอนดนตรีด้วยบทบาทที่นักเรียนเป็นศูนย์กลาง เพื่อให้นักเรียนได้พัฒนาเกี่ยวกับทักษะทางดนตรี รวมทั้งการแสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรี มีอิสระในการจินตนาการได้อย่างกว้างไกล ซึ่งการฝึกนี้ จะเน้นการพัฒนาทักษะทางดนตรี โดยการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต โดยมีขั้นตอนในการฝึกดังต่อไปนี้

1.1 **ขั้นนำ** เป็นการชี้แจงเงื่อนไข และวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมดนตรีและโน้มน้าวให้นักเรียนเห็นประโยชน์ และความสำคัญที่ได้รับการพัฒนาทักษะทางด้านดนตรี

1.2 **ขั้นฝึก** เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยจัดให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต ดังนี้

1.2.1 **กิจกรรมทักษะการอ่านภาษาดนตรี**

1.2.1.1 จังหวะ

1.2.1.2 ระดับเสียง

1.2.1.3 บันไดเสียง

1.2.1.4 การอ่านโน้ตทันทันทีแบบแรกเห็น

1.2.2 **กิจกรรมทักษะการร้อง**

1.2.2.1 การร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียง

1.2.2.2 การร้องได้ตรงจังหวะ

1.2.2.3 การร้องตรงกับความดังเบาของระดับเสียง

1.3 **ขั้นสรุป** ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับดนตรี และการร้องเพลงที่นักเรียนได้เรียน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้านและที่โรงเรียน

วิธีการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโตใช้กับกลุ่มทดลอง

2. **การให้ข้อเสนอแนะ** หมายถึง การจัดกิจกรรมการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะดนตรีโดยใช้การบรรยาย และแจกเอกสารข้อเสนอแนะในการสอน โดยมี 3 ขั้นตอนดังนี้

2.1 **ขั้นนำ** ผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยซักถามเกี่ยวกับทักษะทางด้านดนตรีกับนักเรียน

2.2 **ขั้นให้ข้อเสนอแนะ** เป็นขั้นตอนที่ผู้วิจัยอธิบาย และบรรยายเกี่ยวกับทฤษฎีดนตรี และการร้องเพลงให้กับนักเรียน โดยการแจกเอกสารทฤษฎีดนตรี และการร้องเพลง และให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องกับนักเรียน และเมื่อจบกิจกรรมการสอนผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม

2.3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับดนตรีและการร้องเพลง ที่นักเรียนได้เรียน แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกที่บ้านและที่โรงเรียน วิธีการให้ข้อเสนอแนะใช้กับกลุ่มควบคุม

3. ทักษะทางดนตรี หมายถึง การเรียนรู้ของนักเรียนในการเข้าใจดนตรีอย่างมีระบบ และสามารถนำมาพัฒนาตนเองในด้านดนตรีได้ดีเป็นส่วนสำคัญของดนตรี ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งประกอบไปด้วย การอ่านภาษาดนตรี และการร้อง ดังนี้

3.1 การอ่านภาษาดนตรี ได้แก่

3.1.1 การอ่านโน้ตดนตรีเมื่อเห็นโดยทันทีได้

3.1.2 สามารถเขียนโน้ตได้อย่างถูกต้อง

3.1.3 สามารถอ่านออกเสียงตามจังหวะและทำนองเสียงประสานได้อย่างถูกต้อง

3.2 การร้อง ได้แก่

3.2.1 มีความสามารถในการร้องเพลงได้อย่างถนัดแม้ว่าบทเพลงนั้นจะมีช่วงเสียงที่กว้าง

3.2.2 สามารถร้องด้วยเสียงคุณภาพหรือเสียงที่ไพเราะถูกต้องกับประเภทของบทเพลง

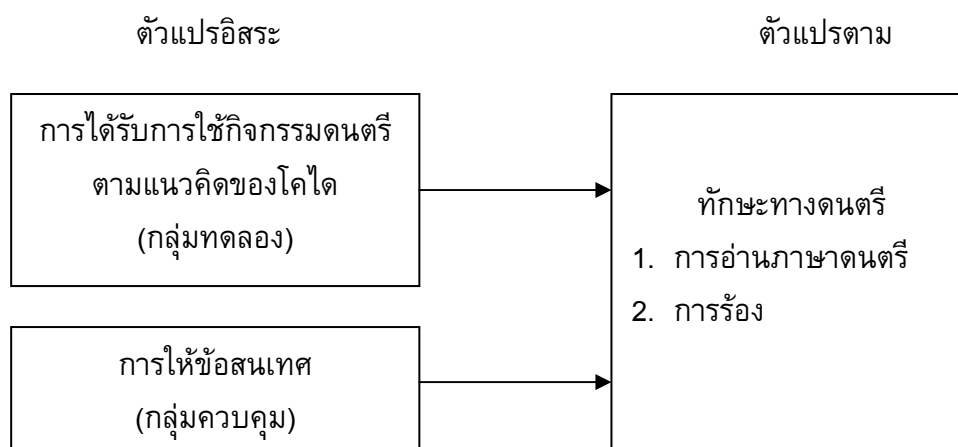
3.2.3 สามารถร้องเพลงได้ถูกต้องตามระดับเสียง เสียงไม่เพี้ยน

3.2.4 สามารถร้องเพลงได้อย่างมีลีลา แสดงความรู้สึกตามลักษณะของบทเพลง

4. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอ พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต จำนวน 10 คน

5. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอ พระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ จำนวน 10 คน

กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า

การได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต สามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้มากกว่าการให้ข้อสนเทศ ผู้วิจัย จึงตั้งสมมติฐานในการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อสนเทศ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโต มีทักษะทางดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อสนเทศ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคได
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคได
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคได
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคได

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคได

1.1 ประวัติของโคได

โคได (Kodaly. 1882 - 1967) นักประพันธ์ชาวฮังการี ซึ่งในระยะต่อมามีชื่อเสียงในฐานะนักวิชาการทั้งทางดนตรีและสาขาอื่นๆ คือ นักค้นคว้าทางดนตรีพื้นบ้าน นักภาษาศาสตร์ นักการศึกษา นักประพันธ์ และนักปรัชญา โคได เกิดที่เมืองเคชเคเมท (Kecskemet) โดยต้องย้ายตามบิดาซึ่งทำงานเป็นพนักงานรถไฟอยู่ตามเมืองเล็กๆ ที่มีธรรมชาติและความเป็นอยู่แบบชาวฮังการีแท้ๆ จึงทำให้เขามีความซาบซึ้ง รักและสนใจในวัฒนธรรมพื้นบ้านเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพลงพื้นเมือง ตั้งแต่เล็กโคไดอยู่ในสภาพแวดล้อมทางดนตรีมาตลอด เพราะบิดาของโคไดเป็นนักดนตรีสมัครเล่นฝีมือดีคนหนึ่ง หลังจากจบโรงเรียนมัธยม โคไดเข้าเรียนวิชาประพันธ์เพลง ที่สถาบันอันมีชื่อเสียงของฮังการี คือ สถาบันดนตรี ฟรานซ์ลิสซท์ (Franz Liszt Academy of Music) โดยศึกษา ณ มหาวิทยาลัยในนครบูดาเปสต์ ซึ่งได้เรียนด้านภาษาศาสตร์ควบคู่ไปด้วย จนได้รับปริญญาดุษฎีบัณฑิต (Ph.D.)

โคไดได้ประพันธ์เพลงไว้มากมาย ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่รู้จัก คือ เพลงประกอบการแสดงบนเวทีสองเรื่อง คือ Hary Janos และ Spinning Room นอกเหนือไปจากเพลงประเภท Chamber Music และเพลงร้องมากมาย ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพลงที่ใหม่ในการเรียนการสอนดนตรีของโคได

โคไดเป็นคนรักชาติมาก และร่วมขบวนการทุกอย่างที่จะทำให้ฮังการีที่มีทุกอย่าง เป็นของตนเองไม่ต้องการให้ฮังการี มีลักษณะเป็นชาติที่ขึ้นกับชาติใด ด้วยแนวความคิดนี้ร่วมกับ

ความสามารถในการดนตรี โคไดจึงรวบรวมเพลงพื้นเมืองและพยายามประพันธ์เพลงโดยใช้ลักษณะเพลงพื้นบ้านฮังการีเป็นหลัก โดยมีเพื่อนชาติเดียวกันคือ Bela Bartok นักประพันธ์เพลงมีชื่อคนหนึ่งของโลกเป็นผู้ช่วยเหลือมาตลอดในระยะต่อมาโคไดต้องการถ่ายทอดวัฒนธรรมด้านดนตรีให้กับชาวฮังการี เขาจึงเริ่มหันมาสนใจการเรียนการสอนดนตรี และได้คิดค้นรวบรวมวิธีการสอนดนตรี ซึ่งกล่าวถึงหลักการปรัชญาตลอดจน เทคนิควิธีสอนไว้อย่างละเอียดเป็นขั้นตอน ทำให้วิธีการสอนดนตรีของโคได เป็นการสอนดนตรีที่หลายประเทศทั่วโลกนำไปเป็นหลักในการสอนดนตรีอย่างกว้างขวาง สำหรับในประเทศฮังการี การสอนดนตรีได้ใช้หลักการของโคไดมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1945 และมีสถาบันเฉพาะจัดสอน และอบรมการสอนของโคไดแก่ผู้สนใจทั่วโลก ในลักษณะของสถาบันนานาชาติคือ Kodaly Pedagogical Institute of Music ตั้งอยู่ที่เมืองแคชแคแมช ซึ่งเป็นบ้านเกิดของโคได

หลักการสำคัญของวิธีการนี้ คือ ดนตรีเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญของชีวิตมนุษย์ ซึ่งควรได้รับการพัฒนามาตั้งแต่ยังเด็ก การฟังและการร้องเพลงเป็นทักษะดนตรีที่ควรเน้นเป็นอันดับแรก เพื่อให้เด็กเข้าใจซาบซึ้งในดนตรี การอ่านดนตรี และการเล่นดนตรี การสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่ควรสอนในระยะต่อมารวมทั้งการเคลื่อนไหวด้วย วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ คือ เพลงพื้นบ้านเพราะใกล้ตัวผู้เรียนมากที่สุด ในระยะต่อมา จึงนำเอาเพลงชั้นสูงที่มีคุณค่ามาใช้ในการเรียนการสอน หลักการนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการสอนดนตรีในทุกประเทศทั่วโลกได้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2543: 109 – 110; อ้างอิงจาก Kodaly. 1974)

1.2 ปรัชญาการศึกษาของโคได

โคไดวางปรัชญาการเรียนการสอนดนตรี ซึ่งใช้เป็นแนวทางพื้นฐานในการจัดการสอนดนตรีไว้ ดังนี้

1.2.1 ความสามารถทางดนตรี ได้แก่ การอ่าน การเขียน และการคิด เป็นสิทธิของมนุษยชาติ

1.2.2 การเริ่มต้นการเรียนรู้ทางดนตรี ควรเริ่มต้นด้วยเครื่องดนตรีธรรมชาติที่ทุกคนมีอยู่ประจำตัว คือ เสียงร้อง ซึ่งจะช่วยให้ดนตรีซาบซึ้งเข้าไปอยู่ในจิตใจเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่แท้จริง

1.2.3 การเรียนรู้ทางดนตรีที่จะทำให้เกิดการรับรู้ทางดนตรีโดยสมบูรณ์ควรเริ่มเรียนตั้งแต่เด็กๆ ในระดับประถมศึกษา หรือในระดับอนุบาลศึกษา

1.2.4 ในทำนองเดียวกับการเรียนรู้ภาษาซึ่งมีภาษาแม่เป็นภาษาหลัก วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ควรเริ่มต้น คือ ใช้ดนตรีพื้นบ้านซึ่งจัดเป็นภาษาแม่ทางดนตรี

1.2.5 วรรณคดีดนตรีที่ควรนำมาใช้ไม่ว่าจะเป็นดนตรีพื้นบ้านหรือดนตรีประเภทอื่นๆ ควรเป็นดนตรีที่มีคุณค่าเพียงพอ

จากปรัชญาการสอนดนตรีที่โคไดกล่าวไว้ สามารถนำมากำหนดเป็นจุดมุ่งหมายในการสอนดนตรีได้ดังนี้

1. พัฒนาความสามารถทางดนตรีที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคนให้สมบูรณ์เต็มที่

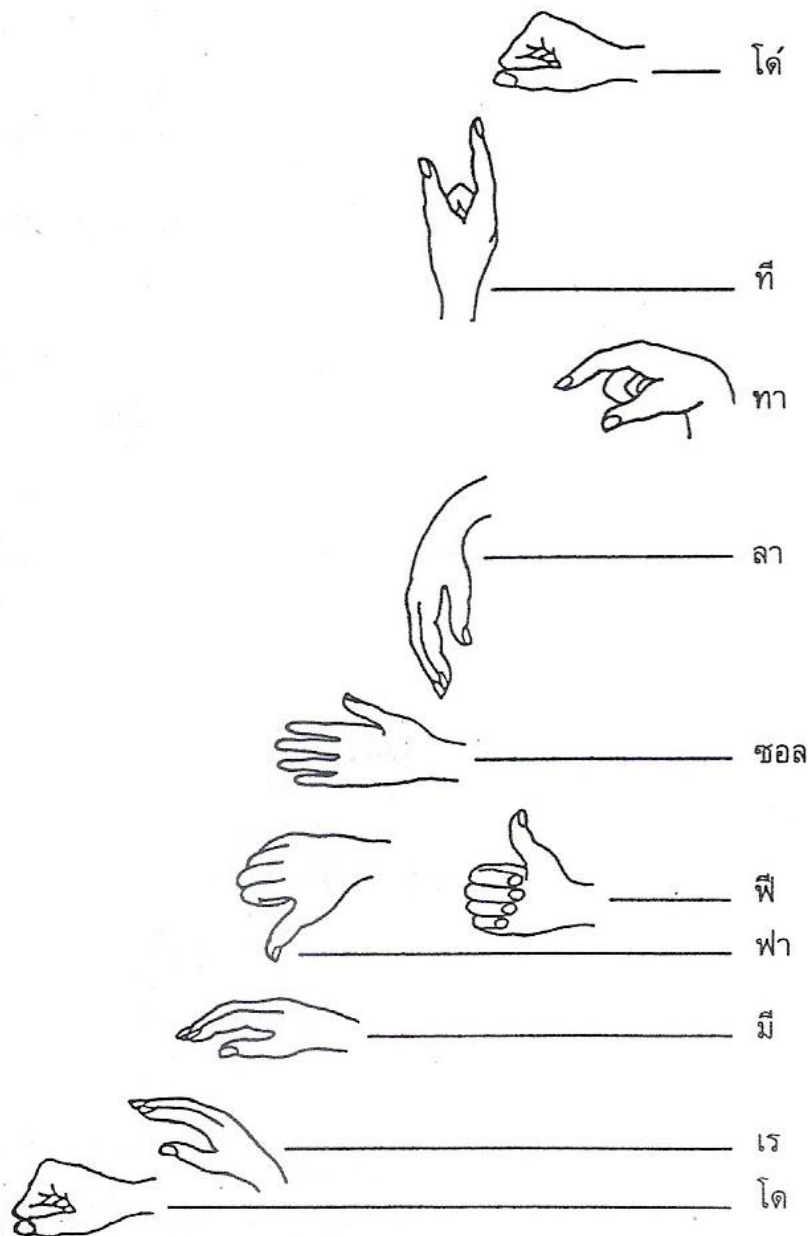
2. มีความรู้ความเข้าใจในดนตรี โดยสามารถอ่าน เขียน และสร้างสรรค์ดนตรีได้อย่างคล่องแคล่วตามหลักทฤษฎีดนตรี
3. ถ่ายทอดวรรณคดีพื้นบ้านของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้รู้จัก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมทางดนตรีที่ควรภูมิใจ
4. มีความรู้ความเข้าใจกับวรรณคดีดนตรีอื่นๆ ที่มีคุณค่าควรแก่การศึกษาในลักษณะของการฟัง การแสดง การวิเคราะห์ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความรัก และความซาบซึ้งในดนตรี (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2543: 111 - 112; อ้างอิงจาก Kodaly. 1974)

1.3 ระบบการสอนดนตรีตามแนวคิดของโคไต

ระบบการสอนของโคไตเน้นการร้องเป็นหลัก ซึ่งรวมไปถึงการอ่านโน้ตด้วยวิธีการของโคไตที่ใช้ในการสอน จึงมุ่งส่งเสริมในเรื่องการร้องและการอ่าน ซึ่งโคไตนำสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้มาช่วยในการสอนดนตรี เพื่อให้ผู้เรียนร้องและอ่าน ตลอดจนเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่นๆ ทางดนตรีต่อไปด้วย

1.3.1 โทนิค ซอล - ฟา ได้แก่ การใช้ระบบการเรียกชื่อตัวโน้ต ซึ่งมาจากภาษาลาติน คือ โด เร มี ฟา ซอล ลา ที (do re mi fa so la ti) ในการร้องและอ่าน โดยใช้ โด เป็นเสียงหลัก หรือโทนิค ในบันไดเสียงเมเจอร์ และลาเป็นเสียงหลัก หรือโทนิคบันไดเสียงไมเนอร์ ผู้เรียนเรียนรู้เกี่ยวกับระยะขั้นคู่เสียงต่างๆ ไปเมื่อใช้ระบบ ซอล-ฟา โดยทราบความสัมพันธ์ของระดับเสียงต่างๆ ที่แปรเปลี่ยนไปตามทฤษฎีเสียงต่างๆ ในระยะต่อมา (ประมาณชั้นประถมปีที่ 2 หรือ 3) ผู้เรียนเริ่มใช้ระบบ เรียกชื่อตัวโน้ต โดยใช้อักษรโรมัน คือ A B C D E F G แทนระดับเสียง ลา ที โด เร มี ฟา ซอล ควบคู่ไปกับระบบ ซอล-ฟา ทำให้ผู้เรียนจดจำระดับเสียงต่างๆ ได้ด้วย

1.3.2 สัญญาณมือ ควบคู่ไปกับการอ่านโน้ต ในระยะแรก หรือแม้กระทั่งในระยะต่อๆ มาการใช้สัญญาณมือแทนระดับเสียงต่างๆ เป็นสิ่งที่ช่วยให้การเรียนรู้เรื่องระดับเสียงเป็นรูปธรรมมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ระดับเสียงต่างๆ ได้ง่าย ซึ่งเป็นไปตามหลักการพัฒนาการของการเรียนรู้ เนื่องจากผู้เรียนจะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่า เมื่อสิ่งนั้นเป็นรูปธรรม สัญญาณมือแทนระดับเสียงนี้ โคไตดัดแปลงมาจากสัญญาณมือที่ จอห์น เคอร์เวน คิดขึ้นมา ลักษณะของสัญญาณมือแทนระดับเสียงต่างๆ มีดังนี้

ภาพประกอบ 2 แสดงสัญญาณมือแทนระดับเสียงของโคไต

การใช้สัญญาณมือนี้ผู้สอนสามารถใช้สองมือแสดงระดับเสียงต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสองกลุ่มฝึกร้องในลักษณะของการประสานเสียงได้ ความคล่องแคล่วในการใช้สัญญาณมือของผู้สอน จึงเป็นสิ่งสำคัญในการสอนแบบโคไต

1.3.3 สัญลักษณ์ของจังหวะ นอกจากโคไตจะใช้สัญญาณมือแทนระดับเสียงแล้ว โคไตยังมีการใช้ระบบสัญลักษณ์ต่างๆ แทนจังหวะเพื่อทำให้การเรียนรู้เรื่องจังหวะเป็นรูปธรรม โดยในระยะแรกการใช้สัญลักษณ์แทนจังหวะเป็นลักษณะของรูปภาพ ในระยะต่อมาเปลี่ยนเป็นสัญลักษณ์คล้ายตัวโน้ต

ในที่สุดตัวโน้ตแทนจังหวะจึงนำมาใช้ อย่างไรก็ตามสัญลักษณ์คล้ายตัวโน้ตก็ยังสามารถใช้ได้อยู่ เมื่อผู้สอนต้องการเน้นเฉพาะจังหวะ นอกจากกำหนดสัญลักษณ์แทนจังหวะแล้วโคได้ยังได้กำหนดเสียงใช้ในการเรียกสัญลักษณ์ต่างๆ ไว้ เพื่อให้ผู้เรียนใช้พูดแทนการตบมือได้ด้วยสัญลักษณ์สำหรับสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้มี ดังนี้

สัญลักษณ์เป็นภาพ (ผู้สอนอาจใช้สัญลักษณ์ใดๆ แทนก็ได้) โดยมีหลัก คือ ขนาดใหญ่จะแทนจังหวะยาว ขนาดเล็กจะแทนจังหวะสั้น

ภาพประกอบ 3 แสดงสัญลักษณ์ภาพแทนจังหวะตัวโน้ต

สัญลักษณ์ของโคไต	เสียง	ตัวโน้ต
	ทา	
ก	ที-ที	
จ	ทา-อา	
อ	ทา-อา-อา-อา	
ค	ที-ทีรี	
ค	ทีรี-ที	
ค	ทิม-รี	
ค.	ที-ริม	
ค	ทรีโอลา	
ค	ซินโคพะ	

ภาพประกอบ 4 แสดงสัญลักษณ์คล้ายตัวโน้ต

1.3.4 การร้อง โคไตเน้นการร้องเป็นหลัก การเล่นเครื่องดนตรีเป็นกิจกรรมที่จัดให้กับผู้เรียนในระยะต่อมา การร้องรวมไปถึงทักษะการอ่านโน้ตด้วย ในกระบวนการร้องนี้ โคไตเน้นการฝึกให้ผู้เรียนรับรู้เกี่ยวกับเรื่องระดับเสียง และจังหวะของทำนองโดยสม่ำเสมอ วิธีการหนึ่ง คือการฝึกให้ผู้เรียนได้ยินเสียงทำนองในความคิด คือการให้ผู้เรียนร้องเพลงและให้หยุดร้องแต่ให้ร้องในใจเป็นระยะๆ สลับกันไปตามสัญญาณ ที่ผู้สอนกำหนดให้ทำ ให้เรียนรู้อ่านโน้ตเกี่ยวกับเสียงทั้งในความคิด และสามารถร้องได้ด้วย นอกจากนี้ยังเน้นให้จดจำเกี่ยวกับระดับเสียงและบทเพลงที่เรียนไปด้วยเสมอ เช่น ครูอาจจะทำสัญญาณมือในวรรคต้นของเพลงใดเพลงหนึ่งที่เรียนไป และให้ผู้เรียนตอบว่าเพลงอะไร หรืออาจจะตบจังหวะของทำนองเพลงหนึ่ง และให้ผู้เรียนตอบว่าเป็นจังหวะของทำนองเพลงอะไร หรืออาจจะอ้าทำนองเพลงตอนใดตอนหนึ่งของเพลงหนึ่ง และให้ผู้เรียนตอบชื่อเพลง

1.3.5 การสร้างสรรค์ เนื่องจากวิธีของโคไต เน้นการร้องเพลงเป็นกิจกรรมหลัก การสร้างสรรค์ จึงมักออกมาในรูปของการร้องเช่นกัน โคไตเน้นเสมอว่าการเลือกเพลงมาใช้นั้นควรเป็นเพลงที่ดี ซึ่งมีลักษณะของประโยคของเพลงเด่นชัดมีวรรคตอน เมื่อผู้เรียนเริ่มเข้าใจโครงสร้างของเพลง ผู้สอนเริ่มต้นฝึกให้ผู้เรียนคิดสร้างสรรค์ ประโยคของเพลงต่อจากประโยคที่ผู้สอนให้ ซึ่งมีลักษณะของจังหวะและเป็นทำนองด้วย เช่น

ตัวอย่าง

ผู้สอน	ให้จังหวะ	ทา ทา ทา ทา
ผู้เรียนคนที่ 1	ตอบด้วย	ทา ทีที ทา ทา
ผู้เรียนคนที่ 2	ตอบด้วย	ทา ทีที ทีที ทา
ผู้เรียนคนที่ 3	ตอบด้วย	ทีที ทีที ทีที ทา
ผู้เรียนคนที่ 4	ตอบด้วย	ทีที ทีที ทีที ทีที

การสร้างสรรค์สามารถทำได้ในหลายลักษณะ นอกเหนือไปจากการร้อง ซึ่งในระยะต่อๆ มา เมื่อผู้เรียนมีทักษะดนตรีมากขึ้น การวิเคราะห์บทเพลงต่างๆ มีบทบาทมากขึ้นเพื่อเป็นหลักในการสร้างสรรค์เพลงทั้งในลักษณะของการประพันธ์และการเรียบเรียงเสียงประสาน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2543: 113 - 114; อ้างอิงจาก Kodaly. 1974)

1.4 กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต

ธวัชชัย นาควงษ์ (2544: 5) กล่าวว่ากิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต นั่นคือโคไตให้ความสำคัญกับตัวผู้เรียน ซึ่งเป็นหลักเดียวกับจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก คือ การเรียนการสอนดนตรีควรมีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับลักษณะการพัฒนาของเด็ก ดังนั้น สิ่งง่ายๆ ไม่สลับซับซ้อนควรนำเสนอก่อนสิ่งที่ยาก ดังเช่นในเรื่องทำนองของโคไต เริ่มด้วยการสอนเพลงที่ประกอบด้วยโน้ต 3 ตัว คือ la so mi ก่อน และเพิ่มเป็นเพลงที่มีโน้ต 4 ตัว คือ so mi re do และจึงเป็นเพลงที่ใช้บันไดเสียงเพนตาโทนิค คือ มีโน้ต 5 ตัว ได้แก่ la so mi re do ซึ่งเป็นลักษณะของเพลงพื้นบ้านของฮังการี ในที่สุดจึงนำเพลงโน้ตบันไดเสียงไดอะโทนิค คือ มีตัวโน้ต 7 ตัว ได้แก่ do re mi fa so la ti มาสอน และผู้เรียนจะได้เรียนรู้ถึงตัวโน้ตอื่นๆ ต่อไป หรือในเรื่องของอัตราจังหวะโดยปกติอัตราจังหวะ 2 จังหวะ ทั้งลักษณะปกติและผสม (2/4: 6/8) จะพบได้มากกว่าเพลงในอัตราจังหวะสามจังหวะ (3/4) การสอนจึงควรใช้เพลงอัตราจังหวะสองจังหวะก่อน ส่วนในเรื่ององค์ประกอบดนตรีอื่นๆ (เสียงประสาน รูปแบบ สีสั่น ลักษณะของเสียง) ก็เช่นกัน ควรมีการจัดเรียงจากง่ายไปยาก จึงสามารถกล่าวได้ว่าวิธีการของโคไตเน้นการจัดระบบขั้นตอนของสาระดนตรีเป็นอย่างมาก โดยคำนึงถึงลักษณะความยากง่ายของสาระดนตรี ประกอบกับลักษณะวัฒนธรรมทางดนตรีของแต่ละสังคม รวมทั้งพัฒนาการของเด็กด้วย

หลักการของโคไโดเน้นการร้องเป็นหลัก โดยมีการจัดสาระดนตรีอย่างมีระบบ ระเบียบ และใช้ระบบสัญลักษณ์แทนเสียงดนตรีให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก รวมทั้งการใช้ระบบการอ่านโน้ตแบบ ซอล-ฟา โดยให้ตัวโทนิค คือ โด ในบันไดเสียงเมเจอร์ และ ลา ในบันไดเสียงไมเนอร์ เคลื่อนที่ไปตามบันไดเสียงต่างๆ (movable-do) รวมทั้งสัญญาณมือเพื่อช่วยการอ่าน วรรณคดีดนตรีที่เป็นหลักในการเรียนการสอนระยะแรก คือ เพลงพื้นบ้าน ระยะต่อมาจึงใช้เพลงศิลปะ

1.5 อุปกรณ์ดนตรีที่ใช้ในการสอนดนตรีตามแนวคิดของโคไโด

โคไโดแนะนำว่าเครื่องดนตรีชิ้นแรกที่ได้กจะใช้ควรเป็นระนาดไม้ที่ยกถูกระนาดออกได้ โดยเริ่มตั้งแต่ถูกระนาดเพียงสองลูกสำหรับ ซอล - มี จากนั้น จึงค่อยเพิ่มถูกระนาดทีละลูกตามโน้ตในบันไดเสียงที่ครูแนะนำเพิ่ม ขลุ่ยรีคอร์เดอร์เป็นเครื่องดนตรีชิ้นที่ 2 สำหรับเด็ก ในการเป่าขลุ่ย เด็กจะเรียนถึงชื่อพยัญชนะอังกฤษของ ระดับเสียงสมบูรณ์ (Absolute Pitches A B C D E F G) และตำแหน่งบนบรรทัดห้าเส้นของชื่อเหล่านั้นเด็กจะยังไม่เริ่มเรียนเปียโนจนกว่าจะมีพื้นฐานในการร้องเพลงเป็นอย่างดีเสียก่อน โคไโดแนะนำว่าการเรียนเปียโนควรเริ่มต้นจากคีย์ดำและใช้เพลงล้อไล้แบบสองแนว (2-Part canon) ในการพัฒนาความเป็นอิสระของมือทั้งสอง เขาแนะนำว่า เพลงล้อไล้แบบสองแนวแสดงถึงพื้นฐานของเพลงหลายทำนอง (Polyphonic เพลงที่มีตั้งแต่ 2 ทำนองขึ้นไปตั้งพร้อมๆ กัน โดยทำนองเหล่านั้นต่างเป็นอิสระต่อกัน) ได้อย่างดีที่สุดในักเปียโนบรรเลงทั้งสองแนวจากการอ่านโน้ตเพียงแนวเดียว (กล่าวคือมือหนึ่งบรรเลงล้อตามหลังอีกมือหนึ่ง) และการใช้กระดานบอร์ดสักหลาดในการวางสัญลักษณ์ทางดนตรีและค่าจังหวะต่างๆ เพื่อให้มองเห็นภาพชัดเจน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์. 2543: 118; อ้างอิงจาก Kodaly. 1974)

2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของโคไโด

2.1 งานวิจัยในประเทศ

ธวัชชัย นาควงศ์ (2540: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการใช้หลักสูตรการสอนดนตรีสากล โดยใช้วิธีการตามแบบของโคไโดกับนักเรียน โรงเรียนมัธยมสาธิตเกษตรศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า เด็กนักเรียนมีทักษะทางดนตรีสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ยุพิน รัตน์เถลิงศักดิ์ (2542: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวิเคราะห์เพลงที่ใช้ในกิจกรรมการสอนร้องเพลงตามแนวคิดของโคไโด โรงเรียนมัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่านักเรียน ชั้นมัธยมศึกษา ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร มีการเรียนร้องเพลงได้ตรงกับกิจกรรมการร้องเพลงอย่างมีทักษะทางดนตรีที่สูงขึ้น

2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

บีตตี้ (Beatty. 1989: 303) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมการสอนดนตรีตามแนวคิดของโคไโดเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีกับนักเรียนชั้นมัธยมปลาย ที่มีอายุตั้งแต่ 14 - 18 ปี โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมกับกลุ่มทดลอง พบว่านักเรียนมัธยมปลายกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คอลลิน (Calleen. 1994: 64) ศึกษาผลการฝึกปฏิบัติเกมกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโตของนักเรียนตามหลักสูตรระดับ 6 เพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า นักเรียนที่ฝึกปฏิบัติเกมตามแนวคิดของโคโตมีความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ฝึกปฏิบัติ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี

1.1 ความสำคัญและคุณค่าของดนตรี

มนุษย์เราเกี่ยวข้องกับดนตรีตั้งแต่เป็นทารกอยู่ในครรภ์จนวาระสุดท้ายของชีวิต โดยทารกที่อยู่ในครรภ์ก่อนคลอด 3 เดือน มีการพัฒนาระบบการฟังแล้วทารกจะสามารถมีปฏิกิริยากับเสียงต่างๆ ภายในครรภ์ได้ ดังจะสอดคล้องกับ ลินด์ (Lind 1971: 55) พบว่าทารกในครรภ์สามารถมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อเสียงดนตรี โดยมีอัตราการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้นภายใน 2 นาที เมื่อมารดาฟังเพลงทางหูฟัง และถ้าให้ทารกฟังเพลงโดยใช้กล่องเพลง วางบนนมตลูกหรือกระเพาะอาหารของมารดา ทารกจะมีปฏิกิริยาตอบสนองโดยมีการเพิ่มอัตราการเต้นของหัวใจเร็วขึ้นภายใน 5 นาที ฮอฟเฟอร์ (Hoffer. 1964: 23) กล่าวว่า ดนตรียังสามารถดึงดูดความสนใจของเด็กทำให้จิตใจแจ่มชื่นและเกิดการผ่อนคลาย สอดคล้องกับความคิดเห็นของ ละออ ชูติกร (2518: 13) กล่าวว่า ดนตรีช่วยพัฒนาอารมณ์ของเด็กในแง่ความสนุกสนาน

แฮมมอนต์ ได้กล่าวถึงคุณค่าของดนตรีที่มีต่อพัฒนาการของเด็ก ในด้านต่างๆ ไว้ดังนี้ (เยาวพา เตชะคุปต์. 2528: 106; อ้างอิงจาก Hammond. 1967)

1. ทางด้านร่างกาย เด็กจะมีโอกาสเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายให้เข้ากับจังหวะเพลง เช่น กระโดดควมบ้า ฯลฯ
2. ทางด้านสติประสาท เด็กจะสามารถฟังและแยกเสียงต่าง เข้าใจคุณภาพเสียงจากการเล่นเครื่องดนตรี ร้องเพลง และฟังเสียงต่างๆ
3. ทางด้านอารมณ์ ดนตรีจะช่วยให้เด็กลดอารมณ์ต่างๆ ที่ก้าวร้าวลง และนำมาแสดงออกอย่างสร้างสรรค์และเป็นที่ยอมรับ
4. ทางด้านสติปัญญา เด็กจะมีโอกาสคิดอย่างสร้างสรรค์ เช่น ในการกำหนดจังหวะหรือแต่งเพลงใหม่ๆ ของตน
5. ทางสังคม ดนตรีจะเป็นสื่อที่ทำให้เด็กเข้าใจและสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้

1.2 ความหมายของดนตรี

ลองแมน (Longman. 1998: 99) ได้กล่าวว่า ดนตรีเป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่แสดงถึงสุนทรียภาพ ซึ่งเป็นความงามที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตา แต่เป็นความงามที่มองเห็นได้ด้วยจิตใจ และพลังความนึกคิด โดยที่คิดว่ากวีต่างๆ ได้ประพันธ์อย่างวิจิตรงดงาม ผู้ฟังได้ยินเสียงแล้วเกิดความประทับใจ

วิลเลียม (William. 1970: 36) ให้ความหมายดนตรีหมายถึงระดับเสียงสูงต่ำ ดนตรี เป็นสิ่งที่รับรู้ได้จากการฟังและศิลปะที่ผสมกลมกลืนกับช่วงเวลา

สรุปว่า ดนตรี คือการรวมของระดับเสียงสูงต่ำ มารวมเป็นจังหวะ ฟังแล้วให้เกิดความไพเราะ ซึ่งเป็นความงามทางด้านจิตใจ

1.3 องค์ประกอบของดนตรี

โกวิทย์ ชันศิริ (2519: 99 - 106) ได้แบ่งดนตรีออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ดนตรีทั่วไป เป็นเสียงที่ทำให้มนุษย์มีความสุขเกิดอารมณ์ต่างๆ ซึ่งอาจจะ เป็นเสียงนกร้อง ลมพัด เสียงคลื่นกระทบฝั่ง เสียงเพลง ของแม่กล่อมลูก เป็นต้น

2. ดนตรีคลาสสิก ผู้ฟังอาจจะต้องใช้เวลาในการฟังมากเป็นพิเศษ และค้นคว้า ศึกษาถึงประวัติและเนื้อหาเพื่อให้เกิดความซาบซึ้งมากขึ้น

ดนตรีมีความหมายแตกต่างกันตามชนิด หรือประเภทขององค์ประกอบ และการที่จะเข้าใจดนตรีให้ดีขึ้นจำเป็นต้องรู้จักโครงสร้างของดนตรี ซึ่งมีองค์ประกอบดังนี้

1. ทำนอง ทำนองของดนตรีมีความเกี่ยวข้องกับการรู้จักของบุคคลมากที่สุด ผลของท่วงทำนองจะก่อให้เกิดผลดังนี้

1.1 ทำให้รู้สึกสงบ ผ่อนคลายความรู้สึกในส่วนลึกของจิตใจได้

1.2 ทำให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

1.3 ทำให้เกิดการสร้างสรรค์สัมพันธภาพ และลดความวิตกกังวล

2. จังหวะหรือลีลาที่มีอิทธิพลต่อมนุษย์มากเพราะจะทำให้เกิดการรู้จักกล้าทำ กล้าแสดงออก มีการโต้ตอบและเคลื่อนไหวร่างกายไปตามจังหวะหรือลีลาของดนตรีได้เองตามอัตโนมัติมากที่สุด ลีลาของดนตรีที่มั่นคงจะให้ความรู้สึกที่เชื่อมั่น ลีลาที่สววยราบเรียบสม่ำเสมอจะให้ความรู้สึกพอใจ ปลอดภัย และสงบ ลีลาที่ไม่สม่ำเสมอจะทำให้เกิดความฉงน หรือสนุกได้ (Pariott. 1969: 72) ผลของลีลาจังหวะดนตรีที่มีต่อมนุษย์ คือ ช่วยทำให้เกิดสมาธิ และช่วยให้มีการผ่อนคลายความเครียด (รำไพพรรณ ศรีโสภาค. 2511: 119)

3. ความดังหรือความเข้มของเสียง เสียงมีความหมายเกี่ยวข้องกับมนุษย์มานาน นับพันปี มนุษย์กับสัตว์ได้ตอบกับเสียงต่างๆ ที่เกิดขึ้นเพราะเกี่ยวข้องกับสัญญาณตอบรับที่มีในเสียงนั้น เสียงดังจะเร้าเตือน กระตุ้นอารมณ์และการทำงานของต่อมไร้ท่อ และสัมพันธ์กับระบบประสาท สิมพาเซอดิค เสียงเบาสงบจะก่อให้เกิดความรู้สึกสบาย ผลของความเข้มของเสียงก่อให้เกิดประโยชน์ คือ

3.1 ใช้เป็นสื่อให้เกิดสมาธิได้

3.2 กระตุ้นและลดความรู้สึกส่วนลึกทางจิตใจให้สงบหรือตื่นตัวได้

3.3 สร้างระเบียบและควบคุมตนเองให้เหมาะสม

4. ความเร็วช้าของจังหวะดนตรี โดยทั่วไปอยู่ระหว่าง 50 mm. และ 120 mm. ต่อนาที จังหวะที่เร็วจะเร้าความรู้สึก ทำให้ผู้ฟังตื่นเต้นไม่สงบ และจังหวะที่ช้ามีผลทำให้สงบ

5. การประสานเสียง เป็นการประสานประสานกันของเสียงหลายชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน โดยมีลีลาจังหวะและท่วงทำนองที่สอดคล้องสัมพันธ์กัน เช่น การขับร้อง ประสานเสียง หรือการประสานกันของเสียงเครื่องดนตรีต่างชนิด (Parrott. 1969: 53)

6. ความกังวานของเสียง เป็นส่วนประกอบที่บอกว่าเสียงมีความสมบูรณ์ ก้องกังวาน ภายในของเสียงแต่ละเสียง ในแต่ละวลีมีมากน้อยเพียงใด เป็นประเด็นสำคัญ ที่ชี้ให้เห็นว่า ผู้ประพันธ์เพลง ได้ฝากความไพเราะไว้ในเพลง หรือฝากความรู้สึกที่เหมือนจากนรก ให้กับผู้ฟัง โดยผ่านความกังวานของเสียงดนตรีช่วยถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก และเป็นการผ่อนคลายความตึงเครียด ส่วนประมวลผลทางความรู้สึกนึกคิด

สรุปว่า ดนตรีมีความสัมพันธ์ทางความคิดและสามารถส่งเสริมทักษะทางดนตรีได้ จึงมีผู้สนใจที่จะนำเอาดนตรีมาใช้พัฒนาทักษะทางดนตรีให้เกิดประโยชน์กับนักเรียนมากที่สุด

1.4 ทฤษฎีการเรียนรู้กับการสอนดนตรี

สิ่งจำเป็นสำหรับขบวนการเรียนรู้ในทักษะด้านใดด้านหนึ่ง คือ ความพร้อม ซึ่งหมายถึง สภาพความพร้อมหรือความมีวุฒิภาวะของผู้เรียนทั้งทางร่างกายอวัยวะต่างๆ ในการเรียนรู้ และจิตใจ ซึ่ง ธอร์นไคค์ กล่าวว่า เมื่อบุคคลพร้อมแล้วได้กระทำจะทำให้เกิดความพึงพอใจ เมื่อบุคคลพอใจการเรียนรู้ก็จะตามมา (อาร์ พันธ์มณี. 2534: 123) จากการศึกษาองค์ประกอบของดนตรี พบว่า ดนตรีที่มีรูปแบบโครงสร้างที่ดีเหมาะสม สามารถกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองทางด้านอารมณ์ โดยจะทำให้เกิดความพึงพอใจ (Junketer. 1992: 4) โดยคุณสมบัติขององค์ประกอบของดนตรีจะไปเป็นตัวกระตุ้นสารชีวภาพในระบบประสาทอัตโนมัติ (Autonomic Nervous System: ANS) ทำให้เกิดความพึงพอใจและความตั้งใจ ซึ่งมีผลทำให้เกิดการเรียนรู้ และการเรียนรู้ขึ้นได้ในภายหลัง นอกจากดนตรีจะไปกระตุ้น ANS แล้วยังไปกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลาง (Central Nervous System: CNS) ทำให้เกิดการตอบสนองดังต่อไปนี้

1. ทำให้การตอบสนองต่อระบบประสาทส่วนกลางมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ทำให้เกิดการตอบสนองของกล้ามเนื้อต่างๆ เช่น มีการแสดงออก โดยธรรมชาติ มีการเคลื่อนไหวร่างกายไปตามเสียงดนตรี
3. ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของอวัยวะรับสัมผัส
4. ทำให้เกิดการตอบสนองโดยอัตโนมัติ เช่น มีอัตราการเต้นของหัวใจเพิ่มขึ้น มีอัตราการหายใจเร็วขึ้น เป็นต้น

1.5 ทักษะทางดนตรี

ณรุทธ์ สุทธิจิตต์ (2534: 8 - 11) ได้กล่าวถึงทักษะดนตรีว่า ดนตรีประกอบด้วย การฟัง การร้อง การเล่น การเคลื่อนไหว การสร้างสรรค์ และการอ่าน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. การฟัง ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนฟังเพลงทุกประเภท ตั้งแต่เพลงสั้นๆ ง่ายๆ จนถึงเพลงที่ยาวขึ้น เพื่อพัฒนาการฟังให้เด็ก ได้แก่ เพลงร้องและเพลงบรรเลง ด้วยดนตรีล้วนๆ โดยในระยะแรกอาจจะให้เด็กฟังเพลงสั้นๆ เพื่อให้คุ้นเคยกับเสียงต่างๆ ลักษณะของเสียง สูง กลาง ต่ำ

และให้เด็กตอบหรือทำท่าทางว่าเสียงที่ได้ยินนั้นอยู่ในช่วงใด ในระยะต่อมาอาจจะให้เด็กฟังเพลงร้อง และเพลงบรรเลงมาเปิดให้เด็กฟังตามลำดับหลังจากฟังเพลงแล้วอาจจะให้เด็กสนองตอบต่อดนตรีด้วยการเคลื่อนไหว

2. การร้อง รวมถึงการพูดคำคล้องจองและการร้องเพลงต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการร้องหมู่ ควรให้เด็กได้มีโอกาสได้ร้องเพลงเดี่ยวบ้าง เพื่อพัฒนาทักษะของแต่ละบุคคล การร้องควรเน้นที่น้ำเสียงของการร้องเพลง ไม่ใช่การตะโกน เพลงที่จะนำมาสอนควรจะเป็นเพลงที่สั้น และใช้ภาษาง่ายๆ จังหวะและทำนองไม่ยากจนเกินไปเนื้อเพลงควรเป็นเรื่องใกล้ตัวเด็ก หรืออาจเป็นเรื่องราวของความสนุกสนานหรือการท่องเที่ยวก็ได้

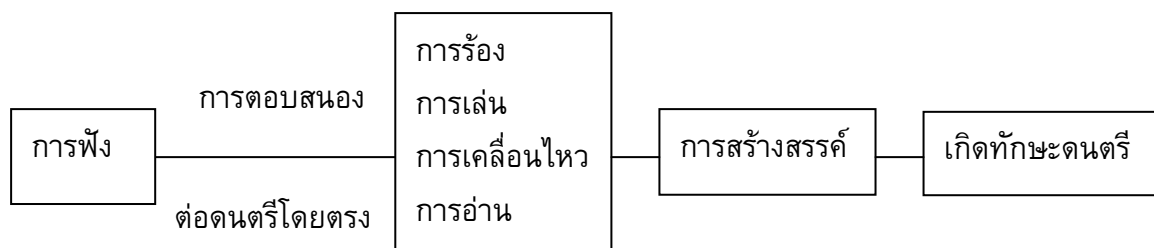
3. การเล่น นักเรียนในช่วงชั้นที่ 4 ควรจะได้เล่นเครื่องประกอบจังหวะทั้งชนิดที่มีระดับเสียง เช่นระนาด เบล และชนิดที่ไม่มีระดับเสียง ได้แก่ กลอง รำมะนา ลูกแซก ฉิ่ง ฉาบ กุ๋งกิ้ง กรับคู่ เป็นต้น หรืออาจจะใช้เครื่องดนตรีที่ประดิษฐ์ขึ้นใช้เองก็ได้ เช่น ระนาดกระป๋อง ระนาดขวดน้ำ กรับหิน เป็นต้น

4. การเคลื่อนไหว นักเรียนในช่วงชั้นที่ 4 เป็นวัยที่รับรู้จากการสัมผัส การได้ลงมือกระทำและการเคลื่อนไหว เพื่อสนองตอบต่อดนตรี กิจกรรมนี้ จึงเป็นกิจกรรมที่นักเรียนควรได้ปฏิบัติสม่ำเสมอ แต่ควรเป็นรูปแบบการเคลื่อนไหวง่ายๆ เบื้องต้น ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้ในการจัดกิจกรรมการเคลื่อนไหว นอกจากนี้จะใช้เครื่องประกอบจังหวะแล้ว อาจใช้เพลงร้องหรือเพลงบรรเลง โดยเครื่องดนตรีล้วนๆ และเน้นที่จังหวะมาประกอบการเคลื่อนไหว และของชาติอื่นๆ แต่ควรที่จะเลือกที่จังหวะชัดเจน ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้แสดงออกด้วยการเคลื่อนไหวด้วยท่าทางที่เกิดจากการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนเอง หรือช่วยกันคิดระหว่างนักเรียนกับนักเรียน หรือนักเรียนกับครู

5. การอ่าน นับเป็นสิ่งสำคัญสำหรับวัยนี้ควรใช้สัญลักษณ์ที่ง่าย ๆ ไม่จำเป็นต้องใช้สัญลักษณ์ทางดนตรี ซึ่งผู้สอนสามารถคิดขึ้นเองได้โดยใช้แทนลักษณะของเสียง ซึ่งไม่สามารถมองเห็นได้

6. การสร้างสรรค์ เป็นเรื่องของการแสดงออกทางดนตรี ที่รวมเอาความรู้ ความเข้าใจไว้ทั้งหมด จึงเป็นทักษะที่ใช้ความรู้พื้นฐานทางดนตรีมากพอสมควร อย่างไรก็ตามการพัฒนาทักษะสร้างสรรค์สามารถทำได้หลายลักษณะและหลายรูปแบบ ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานหนึ่งที่ผู้เรียนดนตรีควรศึกษาและพัฒนา

เทคนิควิธีการสอนดนตรี ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูควรคำนึงถึงจิตวิทยาการสอน และพัฒนาการเด็ก ผู้สอนควรจะเข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนในกลุ่มของตนอย่างถ่องแท้ และปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับพัฒนาการ และความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก ซึ่งสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

ภาพประกอบ 5 แสดงพัฒนาการและความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก

จากแผนภูมิจะเห็นว่าจุดเริ่มของกิจกรรมทักษะดนตรีคือการฟังเพื่อให้เด็กมีการตอบสนองต่อดนตรีในลักษณะต่างๆ ซึ่งเมื่อเด็กเริ่มมีประสบการณ์ทางดนตรีมากขึ้น เด็กก็จะเริ่มสร้างสรรค์ ดนตรีได้จากการสร้างสรรค์ และจากกิจกรรมต่างๆ จะช่วยให้เด็กเกิดทักษะดนตรี ผู้สอนจะต้องเลือกเพลงให้เหมาะสมทั้งในด้านการฟัง การร้อง และการเคลื่อนไหวดนตรี เพื่อเกิดทักษะที่ดีแก่ตัวเด็ก

1.6 ดนตรีกับเด็กในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (15 - 18 ปี)

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2532: 27 - 28) ได้กล่าวว่าดนตรีกับเด็กในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจัดอยู่ในช่วงวัยรุ่น ระยะเวลาที่ผู้เรียนเริ่มมีความเข้าใจกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะในด้านร่างกายและด้านความคิด ยอมรับในตนเองมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจากภาวะทางด้านความคิดเจริญขึ้นก่อปรกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงวัยรุ่นตอนต้นมีอัตราน้อยลง บางคนที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นค่อนข้างมากในวัยรุ่นตอนต้นนั้น พอถึงช่วงระยะนี้การเปลี่ยนแปลงต่างๆ แทบจะหมดไป ทุกอย่างจึงดูเข้าที่เข้าทางมากขึ้น ในขณะที่บางคนอาจมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในช่วงนี้ เพราะในช่วงก่อนหน้านี้นั้นตนเองยังไม่มีเปลี่ยนแปลงใดๆ ซึ่งเขาเหล่านี้ก็มักจะเข้าใจ เมื่อตนมีการเปลี่ยนแปลง เพราะเห็นจากเพื่อนรอบข้างมาแล้ว ผู้เรียนในวัยนี้ชอบที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ที่ตนสนใจ ชอบท้าทายและต้องการพิสูจน์ความคิดของตนเองเพื่อให้ทุกคนยอมรับตามหลักของ อีริคสัน มนุษย์ต้องการที่จะสร้างลักษณะเป็นของตนเอง

ในด้านดนตรีเด็กในวัยนี้สมควรที่จะทราบความต้องการของตนแล้วว่า ตนต้องการเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก และควรมีความรู้ความเข้าใจในวิชาการด้านดนตรีมากพอสมควร ทั้งนี้เพื่อการศึกษาดนตรีในดนตรีในระดับสูงต่อไป ผู้เรียนควรที่จะมีความรับผิดชอบต่อตนเองได้ดีขึ้นกว่าวัยที่ผ่านมา การฝึกซ้อม การพยายามแก้ไขข้อบกพร่องในการเล่น เมื่อผู้สอนแนะนำควรดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอ สิ่งดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้นั้น ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากความสำนึกในตัวเอง ซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากพัฒนาการทางสติปัญญา ความคิด แต่อีกส่วนหนึ่งเป็นผลของการสอนและสภาพแวดล้อมของการสอนและสภาพแวดล้อมรอบตัวผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนดนตรี จึงควรมีความพร้อมในการสอนรวมทั้งการปฏิบัติในขณะที่สอนหรือติดต่อกับเด็ก นอกจากนี้กิจกรรมต่างๆ ทางดนตรีควรเปิดวงให้กว้างออกไป

เพื่อให้เด็กได้แสดงความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่ ซึ่งผลโดยตรงของสิ่งนี้ได้แก่การทำให้เด็กได้รู้จักตนเองมากขึ้นนั่นเอง

1.7 สื่อดนตรีระดับมัธยมศึกษา

ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2536: 144 - 145) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา จัดเป็นผู้เรียนที่มีประสบการณ์ดนตรีมากพอแล้ว การเรียนรู้ดนตรีจึงสามารถเรียนในระดับก่อนข้างลึกซึ้งได้ และในการเรียนการสอนดนตรี ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าหาสื่อด้วยตนเองด้วย นอกเหนือไปจากการเรียนรู้ภายในห้องเรียน

สื่อระดับมัธยมประกอบไปด้วย

1. บทเพลง เพลงทุกชนิดที่เป็นเพลงร้องผู้เรียนในวัยนี้ควรร้องได้ เรื่องช่วงเสียง ผู้เรียนในวัยนี้ควรแบ่งแยกเป็นเสียงต่างๆ ตามธรรมชาติของเสียงแต่ละคน บทเพลงประสานเสียง ใช้ได้ดีในการสอนร้องแบบห้องเรียน อย่างไรก็ตามอาจมีผู้เรียนบางคนมีพัฒนาการด้านเสียงช้า หรือเร็วกว่ากลุ่มผู้เรียน ส่วนใหญ่ผู้สอนจึงควรให้ความสนใจและคอยดูแล โดยเลือกแนวเสียงร้องให้ถูกต้อง ถ้าเป็นการร้องประสานเสียงสำหรับเพลงที่ใช้ในการฟังมีความยาวความสลับซับซ้อนได้มาก โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4 - 6) ผู้เรียนควรได้ฟังเพลงยากๆ ที่เป็นตัวอย่างของเพลงแต่ละประเภทแต่ละยุคโดยสามารถวิเคราะห์ลักษณะต่างๆ ไปได้ในด้านรูปแบบ โครงสร้างต่างๆ ของเพลง

2. แผนภาพและแผนภูมิ แม้ว่าผู้เรียนในวัยนี้สามารถรับรู้สิ่งที่เป็นนามธรรมได้มาก แต่การมีแผนภูมิและแผนภาพประกอบการสอนดนตรีย่อมช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจได้รวดเร็วและดีขึ้น ภาพต่างๆ เช่น ภาพเครื่องดนตรี วงดนตรี ผู้ประพันธ์เพลง ยังคงเป็นสิ่งจำเป็น ส่วนแผนภูมิเพลง หรือสัญลักษณ์ต่างๆ ทางดนตรีสามารถใช้สีขาวดำตามมาตรฐานได้ สีอื่นไม่จำเป็นเท่าไรนัก

3. สื่ออื่นๆ สื่อการสอนประเภทอื่นๆ นอกเหนือไปจากที่กล่าวไปแล้วสามารถใช้หลักในการจัดทำเลือกสรรของระดับประถมศึกษาได้ แต่ความลึกซึ้งของเนื้อหาที่นำมาควรมีมากกว่าลึกซึ้งกว่า ประเภทแถบภาพควรมีหลายประเภทไม่ว่าจะเป็นการแสดงดนตรีไทย ดนตรีพื้นเมือง ดนตรีตะวันตกซึ่งรวมถึงโอเปร่าด้วย สิ่งหนึ่งที่สำคัญในระดับการศึกษานี้ คือหนังสือประกอบการค้นคว้า หรือหนังสืออ่านประกอบผู้สอนดนตรีและห้องสมุดโรงเรียน ควรมีการร่วมกันจัดหาหนังสือดนตรีทั้งด้านทฤษฎีสาขาต่างๆ และโน้ตดนตรี สิ่งต่างๆ เหล่านี้สามารถช่วยให้การเรียนรู้ลึกซึ้ง และพัฒนาไปได้อย่างไม่มีขอบเขต

สื่อดนตรีในระดับมัธยมศึกษาควรเป็นสื่อดนตรีที่เป็นมาตรฐาน กล่าวคือ เป็นภาษาดนตรีที่ใช้กันทั่วไป แผนภาพต่างๆ จัดเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยในการเรียนรู้ของผู้เรียน และเพิ่มประสิทธิภาพในการสอน สื่ออื่นๆ ที่ช่วยในการเรียนรู้ที่สำคัญคือหนังสือ ซึ่งควรมีไว้ให้ผู้เรียนได้ค้นคว้าหรืออ่านประกอบ ส่วนบทเพลงที่ใช้ในระดับมัธยม ควรเป็นบทเพลงที่มีความยากพอกับระดับความสามารถของผู้เรียน และควรมีเพลงหลายๆ ประเภทให้ผู้เรียนได้ร้องได้ฟัง

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี

2.1 งานวิจัยในประเทศ

วาสนา ไยใหม่ (2547: 35) ได้ศึกษาผลของการฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนवासูเทวี เขตบางคอแหลม กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความคิดสร้างสรรค์น้อยจำนวน 30 คน ระยะเวลาที่ศึกษาเป็นเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 40 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง ในวันจันทร์และวันพฤหัสบดี เวลา 12.30 น. ถึง 13.10 น. ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะที่มีความคิดสร้างสรรค์มากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ทฤษฎี เกื้อสกุล (2545: 61) ได้ศึกษาการรู้คิดและอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้ชั้นมัธยมศึกษาจากการฝึกโดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือเด็กอายุ 14 - 18 ปี ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษา ศูนย์การศึกษาพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต จำนวน 8 คน ระยะเวลาที่ศึกษาเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 วัน คือจันทร์ อังคาร พุธ พฤหัสบดี วันละ 30 นาที ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในระดับเรียนได้อายุระหว่าง 14 - 18 ปี มีระดับเชาว์ปัญญา 50 - 70 มีการรู้คิดและอารมณ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ .05

จากการวิจัยต่างๆ ข้างต้นแสดงให้เห็นว่าทักษะที่พึงประสงค์สามารถพัฒนาโดยใช้กิจกรรมดนตรีได้จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจทดลองใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโด เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

2.2 งานวิจัยในต่างประเทศแมคโดเวล (Macdowell. 1974: 54)

ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวัดโปรแกรมการเรียนรู้นดนตรีสำหรับเด็กวัยรุ่น อายุ 14 - 15 ปี ผลการศึกษาพบว่าการจัดโปรแกรมการเรียนรู้นดนตรีเพียงระยะเวลาสั้นจะไม่ช่วยให้เด็กมีพัฒนาทักษะทางด้านดนตรีแต่อย่างใด และควรสอดแทรกกิจกรรมด้านดนตรีไว้ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านภาษา ด้านร่างกาย และเรียนรู้อื่นๆ

แฟรง เคนเบอร์เกอร์ (Frankenberger. 1979: 43) ได้ศึกษาผลของการใช้ดนตรีร่วมกับการฝึกอบรมพ่นคล้ายกับเด็กที่มีการเรียนรู้นและความก้าวร้าว ผลปรากฏว่าการใช้ทักษะดนตรีร่วมกับการพ่นคล้ายช่วยทำให้เด็กมีการเรียนรู้นดีขึ้นและความก้าวร้าวลดลง

เพทชอยด์ (นิตยา ประพฤติกิจ. 2539: 143; อ้างอิงจาก Petzold. 1969) ได้ใช้เวลาศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทางด้านดนตรีของเด็กช่วงชั้นที่ 4 เป็นระยะเวลา 3 ปี และได้รายงานว่าการพัฒนาทางด้านทักษะดนตรีของเด็กเป็นไปได้ยาก ถ้าหากเด็กไม่ได้รับการฝึกให้ฟังดนตรีตั้งแต่เยาว์วัย ทั้งนี้เพราะเด็กฟังเสียงได้เร็วกว่าผู้ใหญ่ เข้าใจเสียงที่อยู่รอบตัวได้ดี ดังนั้น จึงสามารถเข้ามามีส่วนร่วม หรือหัดเล่นดนตรีได้เร็วกว่าเมื่อมีอายุมากขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

1. ประวัติโรงเรียนวัดทรงธรรม

โรงเรียนวัดทรงธรรม ตั้งอยู่ในบริเวณวัดทรงธรรมวรวิหาร ตำบลตลาด อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ได้ก่อตั้งมาตั้งแต่ พ.ศ. 2438 โดยพระอุดมวิจารย์ อดีตเจ้าอาวาสเป็นผู้เริ่มก่อตั้ง และดำรงตำแหน่งครูใหญ่คนแรก ในระยะแรกได้เปิดสอนชั้นประถมก่อนจนถึง พ.ศ. 2475 จึงเปิดสอนถึงชั้นมัธยมศึกษาและมีฐานะเป็นโรงเรียนประจำจังหวัดสมุทรปราการ รับนักเรียนชาย - หญิง เรียนรวมกันแบบสหศึกษา ต่อมาได้แยกชั้นประถมออกไป เหลือเฉพาะชั้นมัธยมศึกษา มีชื่อว่า "โรงเรียนมัธยมวัดทรงธรรม" จนถึง พ.ศ. 2494 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น "โรงเรียนวัดทรงธรรม" อย่างในปัจจุบัน

จำนวนนักเรียนทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายรวมทั้งสิ้น 2,500 คน
ผู้อำนวยการโรงเรียน คนปัจจุบัน ชื่อ ผอ. เสกสรรค์ กิจวรรณ

2. ตราประจำโรงเรียน ปรัชญา พุทธพจน์ สีประจำโรงเรียนและอักษรย่อของโรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ

2.1 ตราประจำโรงเรียน

ตราประจำโรงเรียนวัดทรงธรรมมีลักษณะเป็นวงกลม สองวงซ้อนกัน วงกลมเล็กด้านในเป็นรูปธรรมจักร วงกลมใหญ่รอบนอกบรรจุด้วยปรัชญาของโรงเรียน ดังภาพ

ภาพประกอบ 6 แสดงตราประจำโรงเรียนวัดทรงธรรม

2.2 ปรัชญาของโรงเรียน

ปรัชญาของโรงเรียนวัดทรงธรรม คือ เรียนดี งานดี ประพฤติดี

2.3 พุทธพจน์ของโรงเรียน

พุทธพจน์ของโรงเรียนวัดทรงธรรม มีดังนี้

พุทธพจน์ ชัมมะ จารี สุขัง เสติ

ความหมาย ผู้ประพฤติธรรมย่อมเป็นสุข

2.4 สีประจำของโรงเรียน

สีประจำของโรงเรียนวัดทรงธรรม มีดังนี้

สีประจำโรงเรียน เหลือง – แดง

ความหมาย เหลือง หมายถึง ความเจริญทางปัญญา

แดง หมายถึง ความกล้าหาญความขยันเข้มแข็ง อดทน

2.5 อักษรย่อของโรงเรียน

ตัวอักษรย่อของโรงเรียนวัดทรงธรรม คือ ท.ธ.

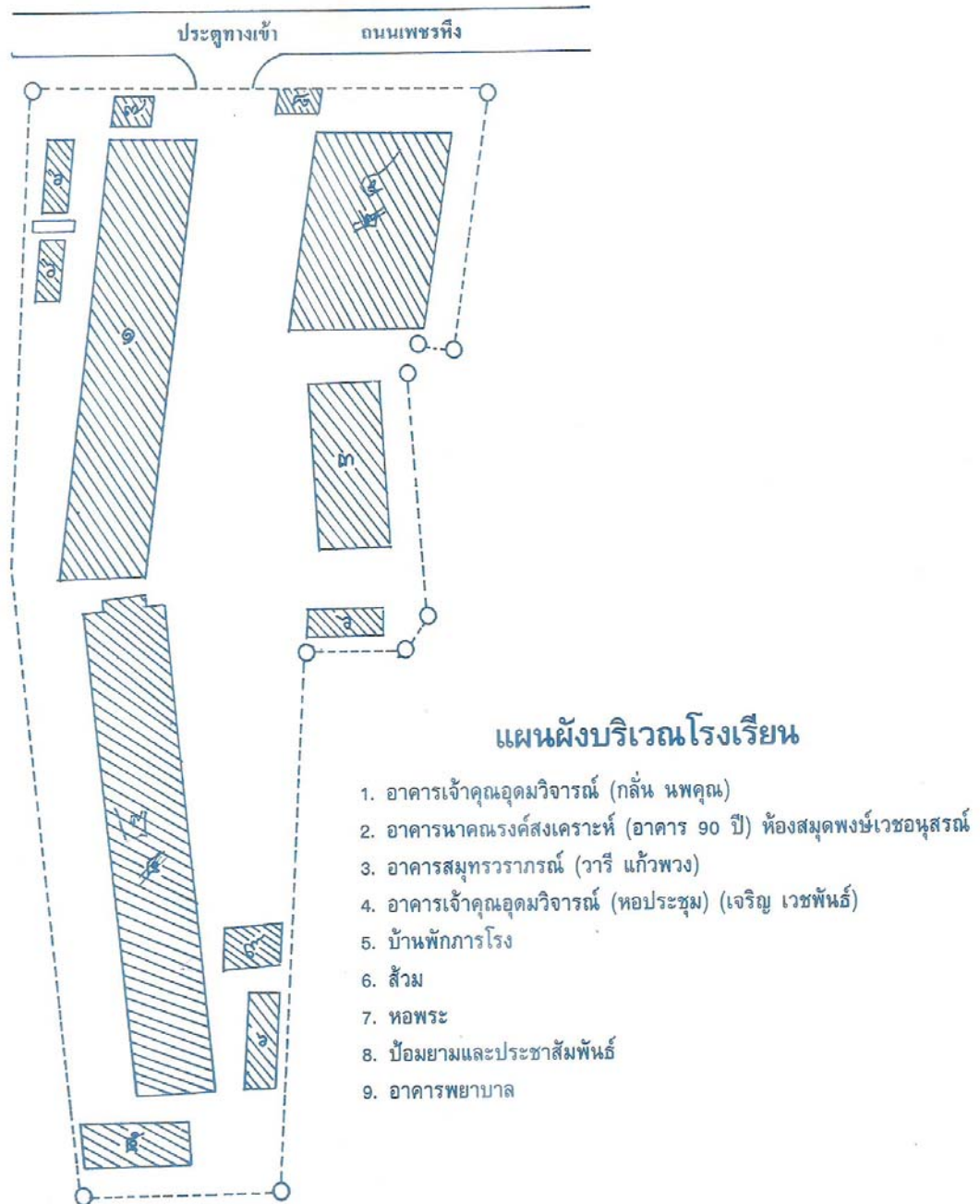
3. แผนภูมิการบริหารงานของโรงเรียนวัดทรงธรรม

แผนภูมิการบริหารงานของโรงเรียนวัดทรงธรรม

ภาพประกอบ 7 แสดงโครงสร้างการบริหารงานของโรงเรียนวัดทรงธรรม

4. แผนผังโรงเรียนวัดทรงธรรม

ภาพประกอบ 8 แสดงแผนผังโรงเรียนวัดทรงธรรม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน โดยมีขั้นตอนในการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 จำนวน 357 คน ทำแบบทดสอบทักษะทางดนตรี และผู้วิจัยบันทึกผลคะแนน
2. ผู้วิจัยตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด และนำคะแนนมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงลงมาต่ำ แล้วคัดเลือกเฉพาะผู้ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 180 คน
3. ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจของนักเรียนในข้อ 2 ในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน ผู้วิจัยจึงทำการสุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มตัวอย่าง 20 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1. โปรแกรมการใช้อีกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคลโด
2. โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
3. แบบทดสอบทักษะทางดนตรี

วิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. โปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต

มีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางดนตรี และการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต และหลักสูตรการเรียนการสอนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

1.2 ผู้วิจัยสร้างโปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไตให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายและนิยามศัพท์เฉพาะ

1.3 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ และรองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา อินทรสุนานนท์ ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างนิยามศัพท์เฉพาะกับความมุ่งหมาย กิจกรรม วิธีดำเนินการ และการประเมินผล

1.4 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต มาแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ และทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 คน

1.5 ผู้วิจัยนำโปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไตที่ทดลองใช้มาแล้ว มาแก้ไขปรับปรุงเพื่อนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง โปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไตนำมาใช้กับกลุ่มทดลองเป็นระยะเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ทุกวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 16.00 – 16.50 น. ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2552 ถึงวันที่ 23 กันยายน 2552 (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

2. แบบทดสอบวัดทักษะทางดนตรี

การสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดทักษะทางดนตรี

2.1 แบบทดสอบทักษะทางดนตรี

2.1.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้กิจกรรมทางดนตรีตามแนวคิดของ โคไตและทักษะทางดนตรี

2.1.2 ผู้วิจัยศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้วิชาดนตรีศึกษา จากหลักสูตรคู่มือครูดนตรีและแบบเรียนดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

2.1.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีของณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2534: 153 – 161) มาศึกษาและปรับให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และจุดประสงค์การเรียนรู้

2.1.4 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิม ตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของแบบทดสอบ

2.1.5 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลอง (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ที่

ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน

2.1.6 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีที่ได้จากข้อ 2.1.5 มาตรวจให้คะแนน โดยข้อที่ตอบถูก ให้คะแนน 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบให้คะแนน 0 คะแนน

2.1.7 เมื่อตรวจให้คะแนนแล้วนำมาวิเคราะห์ ดังนี้

2.1.7.1 หาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบเป็นรายข้อ

2.1.7.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้สูตร KR – 20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson)

ลักษณะของแบบทดสอบ

ให้นักเรียนทำแบบทดสอบทักษะทางดนตรี ต่อไปนี้โดยให้มีความถูกต้องมากที่สุด ดังนี้

ตัวอย่างแบบทดสอบทักษะทางดนตรี

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำข้อสอบ ต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

.....

0 เครื่องหมายกุญแจซอลใช้ในเครื่องดนตรีชนิดใดบ้าง

.....

00 เครื่องหมายกุญแจฟาใช้ในเครื่องดนตรีชนิดใดบ้าง

.....

000 โหนดที่เห็นอยู่นี้ \circ มีค่ากึ่งหวะเมื่ออยู่ในอัตราส่วน 4/4

.....

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน

แบบแผนการทดลอง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองโดยการใช้แบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ดังแสดงใน ตาราง 1

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลอง Randomized Control Group Pretest-Posttest Design

การกำหนดการเข้ากลุ่ม	สอบก่อน	การทดลอง	สอบหลัง
RE	T ₁ E	X	T ₂ E
RC	T ₁ C	~	T ₂ C

ความหมายของสัญลักษณ์

R แทน	การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
E แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต
C แทน	กลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
T ₁ แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง
T ₂ แทน	การทดสอบหลังการทดลอง
X แทน	การฝึกทักษะดนตรีโดยใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต
~ แทน	การให้ข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design โดยมี 3 ระยะดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบทักษะทางดนตรี และนำแบบทดสอบทั้งหมดมาตรวจให้คะแนน แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ระยะทดลอง

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองตามโปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต เป็นเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ทุกวันจันทร์ และ วันพุธ เวลา 16.00 – 16.50 น. ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2552 ถึงวันที่ 23 กันยายน 2552

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มควบคุมโดยใช้การให้ข้อเสนอแนะ เป็นเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ทุกวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 15.00 – 15.50 น. ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2552 ถึงวันที่ 23 กันยายน 2552

3. ระยะเวลาหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีชุดเดิมที่ใช้ก่อนการทดลองและนำแบบทดสอบทั้งหมดมาตรวจให้คะแนนแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนก่อนและหลัง ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรี ตามแนวคิดของ โคไต
2. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต กับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือการวิจัย ได้แก่
 - 2.1 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบทดสอบทักษะทางดนตรี โดยใช้เทคนิค 27 % ของ จุง-เตห์-ฟาน (Chung-The- Fan) แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะทางดนตรีโดยการหาค่า KR-20 คูเดอริชชาร์ดสัน-20 (Kuder Richardson-20)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่
 - 3.1 เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต โดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t- test for Dependent Samples)
 - 3.2 เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของกลุ่มควบคุมก่อนและหลังไม่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต โดยใช้ t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t- test for Dependent Samples)
 - 3.3 เปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีระหว่างนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต โดยใช้ t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Samples)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลความหมายการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
\bar{X}_{diff}	แทน	ผลต่างของคะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
S_{diff}	แทน	ผลต่างของค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
ΣD	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของความแตกต่างของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการทดลองยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโต
2. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคโคโต กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
4. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโต กับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาค้นคว้า

1. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโต ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน ตาราง 2

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโต

กลุ่มทดลอง	N	\bar{X}	S	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนทดลอง	10	19.80	4.98			
				345	12189	19.34**
หลังทดลอง	10	54.50	0.82			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคโคโต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโตทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

2. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอเทศ
ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน ตาราง 3

ตาราง 3 แสดงการเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการได้รับการให้
ข้อเสนอเทศ

กลุ่มควบคุม	N	\bar{X}	S	$\sum D$	$\sum D^2$	t
ก่อนทดลอง	10	19.80	5.47			
				66	484	9.00**
หลังทดลอง	10	26.40	5.50			

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการให้
ข้อเสนอเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 01 แสดงว่า การให้ข้อเสนอเทศทำให้นักเรียนกลุ่มควบคุม
มีทักษะทางดนตรีมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2

3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรม
ดนตรีตามแนวคิดของ โคไต กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอเทศ ดังแสดงผลการวิเคราะห์
ข้อมูลใน ตาราง 4

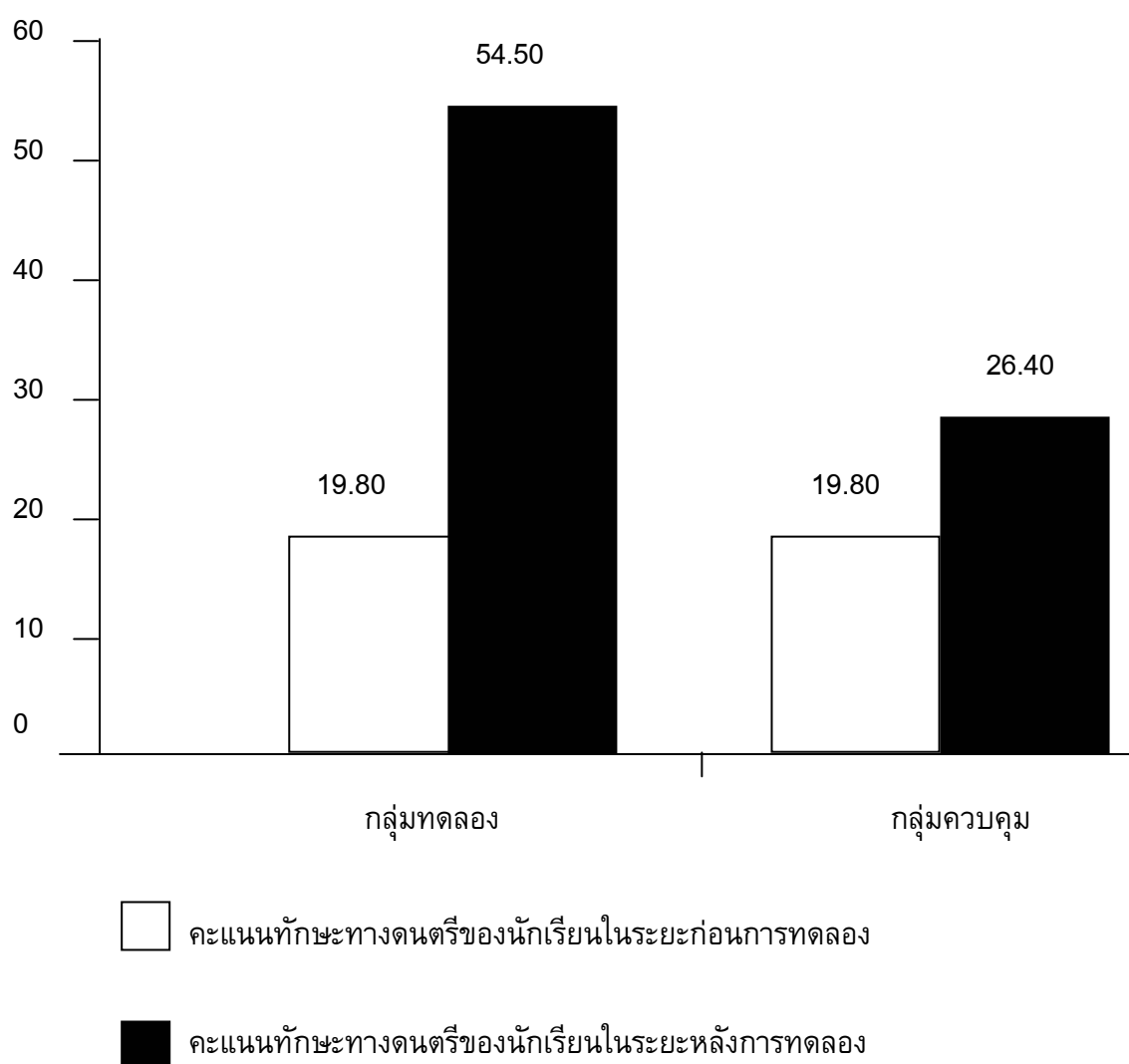
ตาราง 4 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้
กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอเทศ

กลุ่มตัวอย่าง	N	\bar{X}_{diff}	$S.D._{diff}$	t
กลุ่มทดลอง	10	34.5	5.64	
				17.11 **
กลุ่มควบคุม	10	6.61	2.32	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 แสดงว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไตทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3

4. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงของคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต กับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ภาพประกอบ 9 แสดงการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไตกับนักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

จากภาพประกอบ 9 จะเห็นได้ว่า คะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ได้ทำการทดสอบทักษะทางดนตรีก่อนการทดลอง มีคะแนนอยู่ที่ 19.8 และคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้ใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต ทำการทดสอบทักษะทางดนตรีหลังการทดลอง มีคะแนนอยู่ที่ 54.3 แสดงว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต ทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น

สำหรับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะนั้น คะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้ทำการทดสอบทักษะทางดนตรีก่อนการทดลอง มีคะแนนอยู่ที่ 19.8 และคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ทำการทดสอบทักษะทางดนตรีหลังการทดลอง มีคะแนนอยู่ที่ 26.4 แสดงว่า การให้ข้อเสนอแนะทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมภายหลังการทดลองการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต กับการให้ข้อเสนอแนะ ปรากฏว่า นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างไรก็ตาม คะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียนกลุ่มทดลองมากกว่าคะแนนของนักเรียนกลุ่มควบคุม แสดงว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของ โคไต ทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่าการได้รับข้อเสนอแนะ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ก่อนและหลังการได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ก่อนและหลังการได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคกับนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค มีทักษะทางดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 180 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2552 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่าย อีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 10 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาทักษะทางดนตรี ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่
 - 1.1 กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต
 - 1.2 การให้ข้อเสนอเทศ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางดนตรี

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. โปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต
2. แบบทดสอบทักษะทางดนตรี

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design โดยมี 3 ระยะ คือ

1. ระยะก่อนทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีและนำแบบทดสอบทั้งหมดมาตรวจให้คะแนน แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ระยะทดลอง

2.1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มทดลองตามโปรแกรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต เป็นเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ๆ ละ 2 ครั้ง ทุกวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 16.00 – 16.50 น. ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2552 ถึงวันที่ 23 กันยายน 2552

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับกลุ่มควบคุมโดยใช้การให้ข้อเสนอเทศ เป็นเวลา 12 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที จำนวน 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ทุกวันจันทร์ และวันพุธ เวลา 15.00 – 15.50 น. ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม 2552 ถึงวันที่ 23 กันยายน 2552

3. ระยะหลังการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบทักษะทางดนตรีชุดเดิมที่ใช้ก่อนการทดลอง และนำแบบทดสอบทั้งหมดมาตรวจให้คะแนนแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)

ผู้วิจัยนำคะแนนทักษะทางดนตรีก่อนและหลังการทดลองในระยะก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง มาวิเคราะห์หาค่าสถิติต่อไปเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากได้คะแนนทักษะทางดนตรี ผู้วิจัยนำคะแนนมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค โดยใช้สูตร t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t- test for Dependent Samples)
2. เปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้สูตร t-test แบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (t- test for Dependent Samples)
3. เปรียบเทียบผลต่างของทักษะทางดนตรีของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค และนักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ โดยใช้สูตร t-test แบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Samples)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค ที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้น หลังจากได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน ข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ แสดงว่ากิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค สามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนได้มากขึ้น ทั้งนี้ เพราะในการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคเป็นวิธีหนึ่งในการสร้างทักษะทางดนตรี โดยการเสนอกิจกรรมที่เป็นตัวแบบที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ให้เด็กได้สังเกตและปฏิบัติตาม และเป็นการเรียนรู้จากการกระทำด้วยตนเองกับปัญหาในการเรียนวิชาดนตรี กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคเป็นกิจกรรมที่เข้าใจง่าย ฝึกใช้ให้เกิดทักษะทางดนตรีได้มากที่สุด ดังที่ ฌูร์จ็ท สุกุจิตต์ (2543: 111) กล่าวว่า ระบบการสอนของโคโคเน้นทักษะทางดนตรีการร้องเป็นหลัก ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของเข้าถึงในทักษะทางดนตรีด้าน

อื่นๆ ซึ่งรวมไปถึงการอ่านโน้ตด้วย วิธีการของโคโดที่ใช้ในการสอนจึงมุ่งส่งเสริมในทักษะทางดนตรี เรื่องการร้องและการอ่าน ซึ่งโคโดนำสิ่งต่างๆ ต่อไปนี้มาช่วยในการสอนดนตรี เพื่อให้ผู้เรียนร้องและอ่านได้เข้าใจและเพิ่มทักษะทางดนตรีให้แก่ตนเองได้โดยง่าย ตลอดจนเป็นพื้นฐานในการฝึกทักษะอื่นๆ ทางดนตรีต่อไปด้วย

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศศิรัต รัชชะชัย (2551: 63) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโด ที่มีต่อทักษะทางดนตรีของเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองใหญ่ จังหวัดมหาสารคาม พบว่า นักเรียนที่ได้รับกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโด มีทักษะทางดนตรีมากยิ่งขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นางจิตร แก้วไชย (2547: 76) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโดที่มีต่อทักษะทางดนตรีการร้องของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโด ทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีการร้องมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโด เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี ตลอดจนการทดลอง พบว่านักเรียนให้ความร่วมมือความสนใจ ความเอาใจใส่ และความกระตือรือร้น ทั้งในการทดลองและการทำกิจกรรมได้เป็นอย่างดี ซึ่งในครั้งแรกนักเรียนบางคน อาจยังไม่มีความคุ้นเคยกับผู้วิจัย จึงทำให้นักเรียนยังไม่กล้าที่จะแสดงออก แต่ต่อมาระยะหลังได้เริ่มมีความสนิทสนมกันมากขึ้น จึงทำให้การแสดงออกหรือการปฏิบัติตัวตามกิจกรรมนั้นเป็นไปได้ง่ายมากขึ้น โดยมีการพัฒนาจากที่นักเรียนยังอ่านโน้ตเพลงไม่คล่องกับจังหวะ ไปเป็นการอ่านโน้ตเพลงที่มีความถูกต้องมากขึ้นมีทักษะเพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นการพัฒนาไปในทางที่ดี ในทางปฏิบัติมีการปฏิบัติตามเสียงร้องตามจังหวะเปียโน ทำให้นักเรียนมีแนวทางในการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและมีความแม่นยำชัดเจนได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโดสามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนได้

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ มีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าการได้รับการให้ข้อเสนอแนะทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะการให้ข้อเสนอแนะนั้นเป็นวิธีการหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลต่างๆ ที่ผู้เรียนยังไม่รู้และเข้าใจชัดเจน ผู้เรียนมีโอกาสศึกษาด้วยตนเอง และยังเปิดโอกาสให้มีการซักถามปัญหาต่างๆ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ได้รับข้อมูลต่างๆ ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ดังที่ คมเพชร ฉัตรศุกกุล (2522: 12 - 13) กล่าวไว้ว่า การให้ข้อเสนอแนะจะทำให้ผู้ที่ได้รับมีโอกาสรับรู้รายละเอียดบางประการที่จำเป็นต่อการตัดสินใจหรือปรับปรุงส่วนที่บกพร่อง และมีส่วนช่วยพัฒนาให้ผู้รับข้อเสนอแนะเกิดความเข้าใจอย่างถูกต้องว่าจะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างไร จึงจะทำให้ประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ มีความเข้าใจตนเองได้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมสร้างรากฐานที่ดีในการปรับปรุงลักษณะต่างๆ ของตนเองให้ดียิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ช่วงระหว่างการทดลองผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะที่มีเนื้อหา

เกี่ยวกับกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโด ทำให้นักเรียนได้รับการสอนอย่างมีระบบ คือ มีจุดมุ่งหมายในการสอนมีเนื้อหา และมีกระบวนการเรียนการสอนที่เป็นไปตามลำดับขั้น ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจ และสามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีให้มีความถูกต้อง ทั้งในเรื่องการปฏิบัติดนตรีอย่างมีทักษะที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะทักษะทางดนตรีของนักเรียนสามารถพัฒนาให้มากขึ้นได้ทั้งในเรื่องการอ่านตัวโน้ตให้มีความถูกต้องและชัดเจนได้จากวิธีการต่างๆ ถึงแม้นักเรียนจะไม่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโด เพียงแต่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะเพียงอย่างเดียว

ผลการวิจัยครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศศิรัต รัชชะชัย (2551: 63) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโดที่มีต่อทักษะทางดนตรี ของเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองใหญ่ จังหวัดมหาสารคาม พบว่า นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นหลังจากได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วราพร ธิกุลขจร (2549: 117) ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโดที่มีต่อทักษะทางดนตรี การอ่านโน้ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ มีทักษะทางดนตรีการอ่านโน้ตมากขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในกลุ่มควบคุม ที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ พบว่า นักเรียนมีความสนใจ ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการอ่านเอกสารการให้ข้อเสนอแนะที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโด จากนั้น จึงเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเมื่อมีข้อสงสัย และให้นักเรียนทุกคนสรุปข้อมูลที่ได้จากการอ่านเอกสารนั้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งผู้วิจัยให้นักเรียนได้ซักถาม แสดงความคิดเห็น และสรุปผลที่ได้จากการอ่านข้อเสนอแนะ

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การให้ข้อเสนอแนะสามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีได้

3. นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโด มีทักษะทางดนตรีมากกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ตั้งไว้ แสดงว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโดทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ทั้งนี้เพราะการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคโดมีเทคนิคทางจิตวิทยาที่หลากหลาย ได้แก่ การใช้เทคนิคแม่แบบ การแสดงบทบาทสมมติ การให้แรงเสริมทางบวก และการมอบหมายให้ไปฝึกเป็นการบ้าน ซึ่งเป็นเทคนิคที่นักเรียนสนใจ กระตือรือร้นมากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะ ซึ่งแม้ว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อเสนอแนะมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นเช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มทดลอง แต่เมื่อเปรียบเทียบทักษะทางดนตรีของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแล้วพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ทั้งนี้จากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ในช่วงแรกของการฝึก นักเรียนยังไม่ค่อยเข้าใจวิธีการต่างๆ และยังไม่คุ้นเคยกับรูปแบบการฝึกแบบใหม่ๆ อีกทั้งยังมีความอาย เกอเขิน และยังไม่คุ้นเคยกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม จึงทำให้ไม่กล้าที่จะซักถาม และไม่กล้าแสดงความคิดเห็น แต่พอนักเรียนเริ่มคุ้นเคยกับเพื่อนๆ และวิธีการฝึกแล้ว จึงเกิดความสนใจ มีความกระตือรือร้นและสนุกกับการฝึกกิจกรรมต่างๆ จึงให้ความร่วมมือในการฝึกกิจกรรมและฝึกเทคนิคต่างๆ เป็นอย่างดี อีกทั้งนักเรียนมีความกระตือรือร้นและสนุกสนานในการเข้าร่วมกิจกรรม และเล็งเห็นถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึก ทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนรู้วิธีการ

ในการปรับปรุงและพัฒนาทักษะทางดนตรีมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ส่วนนักเรียนกลุ่มควบคุมนั้นก็มีความพยายามและตั้งใจที่จะพัฒนาทักษะทางดนตรีให้มากยิ่งขึ้น แต่เนื่องจากการให้ข้อสนเทศไม่มีกิจกรรมแปลกใหม่และเทคนิคที่หลากหลาย จึงไม่มีความรู้ทางด้านเทคนิคต่างๆ ต้องลองผิดลองถูกด้วยตนเอง ชาติผู้ชี้แนะวิธีการที่ถูกต้องเหมาะสม และขาดแนวทางปฏิบัติที่เป็นลำดับขั้นตอน จึงทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ดังที่ ธวัชชัย นาควงษ์ (2544: 5) กล่าวว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดสามารถนำมาใช้ได้ดีกว่าการให้ข้อสนเทศ เพราะการเรียนรู้โดยการทำกิจกรรมดนตรีต่างๆ บุคคลจะได้รับทักษะประสบการณ์ตรงนอกจากปฏิบัติแล้วยังเกิดความรู้สึกต่างๆ ขึ้นด้วย ผลจากการปฏิบัติกิจกรรมดนตรีจะทำให้บุคคลซาบซึ้ง ประทับใจมากกว่าที่จะสอนให้มีการพัฒนาตนเองโดยการเรียนรู้เพียงอย่างเดียว

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วราพร ธิกุลธร (2549: 117) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดที่มีต่อทักษะทางดนตรี การอ่านโน้ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดมีทักษะทางดนตรีการอ่านโน้ตมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นางจิตร แก้วไชย (2547: 76) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดที่มีต่อทักษะทางดนตรีการร้อง ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีการร้องมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อสนเทศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดทำให้นักเรียนมีทักษะทางดนตรีมากขึ้นกว่านักเรียนที่ได้รับการให้ข้อสนเทศ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. จากผลการศึกษาในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดสามารถพัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนเพิ่มมากขึ้นได้ ดังนั้น ครู ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สามารถนำวิธีการดังกล่าวไปใช้พัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนได้
2. ควรมีการฝึกอบรมการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดเพื่อให้เข้าใจจุดมุ่งหมายและวิธีการดำเนินการอย่างถูกต้องจนเกิดความเข้าใจ ความชำนาญให้กับ ครู ผู้ปกครอง หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ซึ่งผู้ที่จะนำกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดไปใช้ควรศึกษา จุดมุ่งหมาย และวิธีลำดับขั้นตอนต่างๆ ให้เข้าใจ พร้อมทั้งควรมีประสบการณ์ และทักษะก่อนที่จะนำวิธีการดังกล่าวไปใช้
3. ควรมีการติดตามผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคได ในระยะยาว ภายหลังจากการทดลองสิ้นสุดแล้วทุก 1 เดือน หรือ 3 เดือน เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ได้รับการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโคไดนั้นมีความคงทนของทักษะทางดนตรีมากน้อยเพียงใด และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการนำเทคนิคทางจิตวิทยาอื่นๆ พัฒนาทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เช่น การใช้กรณีตัวอย่าง การใช้สถานการณ์จำลอง เป็นต้น
2. ควรทดลองใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโตไปพัฒนาตัวแปรอื่น เช่น ทักษะในการจัดกลุ่มสัมพันธ์ หรือทักษะในการแสดงดนตรีตามสถานที่ชุมชน เป็นต้น
3. ควรนำกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโตไปใช้กับนักเรียนชั้นอื่นๆ เช่น นักเรียนช่วงชั้นที่ 2 นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่มีทักษะทางดนตรีน้อย เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ศรีเดชา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). *สนุกกับดนตรีพื้นฐาน แบบฝึกหัด แปลจาก THE MUSIC KIT: WORK BOOK ของ TOM MANOFF*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.
- (2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- โกวิทย์ ชันธิศิริ. (2519). *ดนตรีกับจิตใจกรมประชาสัมพันธ์*. กรุงเทพฯ: นิเทศสาร.
- คณาจารย์ คำคุณเอนก. (2544). *ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบรมนิวาส กรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล. (2522). *กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน*. กรุงเทพฯ: แสงรุ่งการพิมพ์.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2532). *จิตวิทยาการสอนดนตรี*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2534). *กิจกรรมดนตรีสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2536). *พฤติกรรมกรรมการสอนดนตรี*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2543). *สาระดนตรี:แนวคิดสู่แนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทฤษฎี เกื้อสกุล. (2545). *การศึกษาการรู้จักและอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับเรียนได้ชั้นอนุบาลจากการฝึกโดยใช้กิจกรรมทักษะดนตรี*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทศนา แชมณี. (2522). *คู่มือการจัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธวัชชัย นาควงษ์. (2544). *โคได้สู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- (2540). *หลักสูตรการสอนดนตรีสากลโดยใช้วิธีการตามแบบของโคได้*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปนิเทศ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2529). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นงจิตร แก้วไชย. (2547). *ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคได้ที่มีต่อทักษะทางดนตรีการร้อง ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2536). *การพัฒนาเด็กมัธยม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- บงกชรัตน์ สุทธิบังกช. (2542). ผลการใช้เทคนิคแม่แบบที่มีต่อพฤติกรรมการร้องเพลงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา 3 โรงเรียนศรีวิกรม์ กรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยพันธ์ แสนทวีสุข. (2541). โครงการเยาวชนดนตรี มีวสิคเทรนนึงแคมป์. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (มัธยมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- พรชนก สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา. (2548). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อเจตคติต่อวิชาดนตรีไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนราชินี เขตพระนคร กรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มณี เพื่อกวีโล. (2529). ผลของการกระตุ้นโดยใช้ดนตรีต่อการเจริญเติบโตของทารกคลอดก่อนกำหนด. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (วิทยาศาสตร์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2524). วารสารการสอนชุดวิชาพัฒนาพฤติกรรมเด็กหน่วยที่ 1 – 5. กรุงเทพฯ: วิกตอรี.
- (2524). วารสารการสอนชุดวิชาพัฒนาพฤติกรรมเด็กหน่วยที่ 11 – 15. กรุงเทพฯ: วิกตอรี.
- (2536). พฤติกรรมวัยเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 2. หน่วยที่ 8 - 5 สาขาวิชาการศึกษาศาสตร: สหมิตร จำกัด.
- ยุพิน รัตน์เถลิงศักดิ์. (2542). การวิเคราะห์เพลงที่ใช้ในกิจกรรมการสอนร้องเพลงตามแนวคิดของโคไต โรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เยาวพา เตชะคุปต์. (2525). กิจกรรมสำหรับเด็กก่อนวัยเรียน. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- รำไพพรรณ ศรีโสภาค. (2516). ดนตรีกับผู้สูงอายุ. วารสารกรมการแพทย์และอนามัย. ----- (2511). ดนตรีบำบัด. วารสารกรมการแพทย์และอนามัย.
- ละออ ชูติกร. (2518). ศิลปะกับเด็ก. กรุงเทพฯ: กราฟิคอาร์ต.
- วราพร ธิกุลขร. (2549). ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไตที่มีต่อทักษะทางดนตรีการอ่านโน้ตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.

- วาสนา ไยใหม่. (2547). ผลของการฝึกประสบการณ์ดนตรีเชิงทักษะที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนवासูเทวี กรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ศศิวัต รัชชัย. (2551). ผลของการจัดกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไดที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองใหญ่ จังหวัดมหาสารคาม. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2544). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (ฉบับเป็นกฎหมาย). พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แมนเนจเม้นท์.
- อรรณ บรจศิลป์. (2538). การสอนดนตรีในระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี พันธุ์ณี. (2534). จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์ ลีฟเฟรส.
- . (2545). บรรยายการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: สหมิตรอุสา สุทธิสาร. (2544). ดนตรีพัฒนาปัญญา. กรุงเทพฯ: รักลูก.
- Beatty. (1989). *A Comparative Study of a Kodaly-Based Developmental Music Program and a Traditional Public School Music Program at the Kindergarten Level.* Master's Thesis, Queen's University.
- Colleen Pinar. (1994). Practice Games for Selected Musical Concepts in a Level Six Kodaly Curriculum Created in HyperCard Stacks. *Music Journal, Fort Hays State University.*
- Erikson, Erik. (1950). *Childhood and Society.* New York: Norton.
- Frankenberger. (1979). A.W. Relation Training with Aggressive Mentally Retard Adult. *Ohio :Dissertation, Ph.D. Photocopied.*
- Hammond, Sarah Lou; et al. (1967). *School for Young Children.* New York: MacMillan Publishing.
- Hoffer. (1964). *Child Development.* New York: McGraw-Hill.
- International Kodaly Conference Budapest. (1982). *Gilbert De Greave : The Worth of Kodaly Philosophy in One's Personality Development.* Edition Musica Budapest.
- Kodaly, Zoltan. (1974). *The Selected Writings of Zoltan Kodaly.* Budapest: Corvine.
- Lind, N.D. (1971). *The Story of Human Emotion.* New York: Ronald Press.
- Longman. (1998). *Working with Music.* New York: Bantam Book.
- McMowell, DI. (1973). The Development of Instrument To Measure Instrumental Timbre Concepts of Four Year Old and Five Year Old Preschool Children (Doctor Dissertation, The Ohio State University). *Dissertation Abstracts International.*

- Parriott,s. (1969). Music as Therapy. *American Journal of Nursing*. (2): 128 – 135.
- Unkefer, Robert F. (1992). *Music Therapy in treatment of Adult with Mental Disorders: Theoretical Bases and Clinical Intervention*. New York: Shimmer Book.
- William, F.F. (1970). *Classroom Ideas for Encouraging Thinking and Feeling*. New York: Holt Reinehart and Winston.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศธ 0519.12/๑๙๒๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

17 สิงหาคม 2552

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง

เนื่องด้วย นายวรรณวุฒิ วรรณารุณ นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “ผลของการใช้กิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค ที่มีต่อทักษะทางดนตรีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ” โดยมี รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจโปรแกรมการฝึกกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค / แบบประเมินการฝึกกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค และ แบบทดสอบการฝึกกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นายวรรณวุฒิ วรรณารุณ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 081-1048-848

ภาคผนวก ข

- สรุปโปรแกรมการฝึกกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคไต
- โปรแกรมการฝึกกิจกรรมดนตรี ตามแนวคิดของโคไต
- เนื้อเพลง
- แบบประเมินทักษะทางดนตรี
- แบบทดสอบทักษะทางดนตรีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 ข้อ
- สรุปโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
- โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

สรุปโปรแกรมการฝึกกิจกรรมดนตรีตามแนวคิดของโคโค สำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	<p>1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมาย ความสำคัญของการฝึกทักษะทางดนตรี</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ และขั้นตอนการฝึกกิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี</p>	<p>1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนแนะนำตนเองทุกคนและร้องเพลง เสียงสัตว์</p> <p>2. ผู้วิจัยเริ่มกิจกรรมโดยนำภาพสัตว์ 1 ภาพ ไว้หน้านักเรียนแต่ละคน</p> <p>3. ผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับเสียงและชนิดของสัตว์แต่ละชนิด</p> <p>4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะหนึ่งสอง แล้วปรบมือสองครั้งพร้อมทั้งเต้นและร้องเสียงสัตว์ที่ตนเองได้ที่ละคน</p> <p>5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดร้องเสียงสัตว์และปรบมือไปพร้อมๆ กัน</p> <p>6. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของวัตถุประสงค์การฝึกกิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีจากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวันเวลาและสถานที่เพื่อร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป</p>	<p>1. ภาพสัตว์</p> <p>2. กำหนดการฝึก</p>
2 - 5	ทักษะการอ่านภาษาดนตรี	เพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษา ดนตรี	<p>การฝึกทักษะทางด้านดนตรีในครั้งที่ 2 – 11 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้</p> <p>1. ขั้นนำ</p> <p>1.1 ผู้วิจัยสนทนาซักถามชี้แจงและโน้มน้าวให้นักเรียนเห็นประโยชน์ของทักษะทางดนตรีและการฝึกกิจกรรมดนตรี</p> <p>1.2 อธิบายจุดมุ่งหมายและวิธีฝึกกิจกรรม ดนตรี</p> <p>2. ขั้นฝึก</p>	<p>1. รูปภาพ</p> <p>2. เปียโน</p> <p>3. เอกสารประกอบทดลอง</p> <p>4. โน้ตเพลง</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
6 - 9	ทักษะ การอ่าน ภาษา ดนตรีกับ การร้อง	เพื่อพัฒนาทักษะด้าน การอ่านภาษาดนตรีกับ การร้อง	ผู้วิจัยจัดการฝึกกิจกรรมดนตรีในรูปแบบที่ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและการแสดงความคิดเห็นที่มีต่อผลงาน 3. ขั้นสรุป	5.กระดาษ คำตอบ
10-11	ทักษะ การร้อง	เพื่อพัฒนาทักษะด้าน การร้อง	ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลที่ได้รับจากกิจกรรม และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม การประเมินผล สังเกตการมีส่วนร่วมและตรวจสอบแบบประเมิน	
12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากฝึกกิจกรรมดนตรีโดยเห็นคุณค่าและประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางดนตรี 2. สามารถนำทักษะด้านดนตรีไปใช้ในการพัฒนาตนเองได้	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมในสิ่งที่ไม่เข้าใจ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายและสรุปผลจากการที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมดนตรีในครั้งนี้และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าวปิดการทดลอง	

หมายเหตุ ในการฝึกแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการฝึกกิจกรรมดนตรี ตามแนวคิดของโคโต

การฝึกครั้งที่ 1

เรื่อง : ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและขั้นตอนการฝึกกิจกรรมดนตรี เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพสัตว์
2. ตารางกำหนดการฝึก

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคย
2. ผู้วิจัยและนักเรียนหนึ่งเป็นวงกลม 1 วง จากนั้นผู้วิจัยแจกแผ่นภาพรูปสัตว์ให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะ 1, 2 แล้วปรบมือให้พร้อมเพรียงกันเดินทำสัตว์ที่ตนเองได้ และบอกชื่อตนเองที่ละคนจนครบทุกคน 2 – 3 รอบ
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนเดินร้องชื่อเพื่อนและสัตว์ตั้งแต่ต้นจนจบ
5. ผู้วิจัยร้องเสียงสัตว์ 1 เสียง และให้นักเรียนทายว่า คือ เพื่อนชื่ออะไร
6. ผู้วิจัยบอกถึงโปรแกรมและระยะเวลาในการฝึกกิจกรรมดนตรี
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม ทำความเข้าใจและแจกตารางกำหนดการฝึก เพื่อนัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักเสียงสัตว์ทุกเสียง
2. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อเพื่อนทุกคน
3. นักเรียนเข้าใจการเข้ากิจกรรม

การฝึกครั้งที่ 2

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : การอ่านจังหวะและทำนองเพลง ลอยกระทง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีรู้ค่าตัวโน้ตและสามารถอ่านจังหวะดนตรีในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ต
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับอัตราค่าจังหวะตัวโน้ตต่างๆ โดยให้ดูแผนภูมิบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยอธิบายจังหวะโน้ตเพลง ลอยกระทง พร้อมทั้งปรบมือและร้องเพลงตามจังหวะ เปียโนที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือและร้องเพลงตามที่ผู้วิจัยบรรเลงเปียโนในข้อ 1 ใหม่ครั้งละ 1 คนจนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนปรบมือและร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใด ทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดู
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนปรบมือตามจังหวะสัดส่วนโน้ตในแบบประเมินที่ 1 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับอัตราจังหวะของตัวโน้ต แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การฝึกครั้งที่ 3

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : ระดับเสียง ด้วยสัญญาณมือเพลง โดเรมิ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีรู้ระดับเสียงและสัญญาณมือในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ตสัญญาณมือ
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับระดับเสียงของโน้ตดนตรีและสัญญาณมือ โดยให้ดูแผนภูมิบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยอธิบายระดับเสียงของโน้ตเพลง โดเรมิ พร้อมทั้งทำสัญญาณมือ และร้องเพลงบรรเลงเปียโนตามระดับเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาณมือและร้องเพลงบรรเลงเปียโนตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่ ครั้งละ 1 คน จนครบทุกคน
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนทำสัญญาณมือและร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้เห็น
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนทำสัญญาณมือตามระดับเสียงโน้ตในแบบประเมินที่ 2 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับอัตราการระดับเสียงของตัวโน้ต แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การฝึกครั้งที่ 4

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : บันไดเสียงโครเมติก เพลง มาร้องโครเมติก

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีรู้ค่าตัวโน้ตในบันไดเสียงโครเมติกในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ตบันไดเสียงโครเมติก
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับอัตราค่าตัวโน้ตบันไดเสียงโครเมติก ทั้งขาขึ้นและขาลง โดยให้ดูแผนภูมิมินกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยอธิบายโน้ตเพลง มาร้องโครเมติก พร้อมทั้งร้องเพลงบรรเลงเปียโนตามโน้ตที่อยู่ในบทเพลง ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างช้าๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยร้องโน้ตทำนองที่เหลือโดยให้นักเรียนร้องเฉพาะโน้ตที่เป็นโครเมติก ให้ร้องทั้งเพลง
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 3 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดู
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนร้องโน้ตโครเมติกในแบบประเมินที่ 3 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวโน้ตบันไดเสียงโครเมติก แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การฝึกครั้งที่ 5

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : การอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็น เพลงกระดิ่งโรงเรียน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีสามารถอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็นในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ตทันทีแบบแรกเห็น
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็น โดยให้ดูแผนภูมิบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยนำโน้ตจากเพลงกระดิ่งโรงเรียน มาทำสัญญาณมือให้นักเรียนร้องตามผู้วิจัย บรรเลงเปียโนไปทีละท่อน โดยไม่ให้เห็นโน้ตที่เป็นทำนองจริง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างซ้ำๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนดูโน้ตเพลง กระดิ่งโรงเรียน ที่เป็นทำนองจริงที่กระดาน หน้า 3 – 4 ให้นักเรียนร้องโน้ตทั้งเพลงทันทีแบบแรกเห็น โดยให้ร้อง 2 เที้ยว
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนร้องโน้ตทันทีแบบแรกเห็นในแบบประเมินที่ 4 แล้วผู้วิจัย

ตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็นแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การฝึกครั้งที่ 6

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงบันไดเสียง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิผลไม้ต่างๆ กับโน้ตเพลง
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพผลไม้ต่างๆ ตามแผนภูมิ ซึ่งใช้แทนตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำและไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยร้องบรรเลงเปียโนเพลงบันไดเสียง ซึ่งเป็นการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามลำดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำ และไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างช้าๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามลำดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำและไล่ตามลำดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง เพื่อให้เกิดความสามารถแยกแยะ ความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยินได้

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การฝึกครั้งที่ 7

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง : การร้องเพลงได้ตรงจังหวะของเพลง เพลงเดินโซเซ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการอ่านภาษาดนตรีได้ตรงจังหวะและร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิการเดินทางของลูกเปิดกับโน้ตเพลง
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความเร็วและความช้าของลูกเปิดเดิน ซึ่งใช้แทนจังหวะเร็วและช้าของบทเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยร้องบรรเลงเปียโนเพลงเดินโซเซ ซึ่งเป็นการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงและตรงกับความเร็วและช้าของจังหวะเพลง ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างช้าๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียงตลอดจนการร้องเพลงได้ตรงกับจังหวะเพลงช้ากับเร็วได้ เพื่อให้เกิดความสามารถแยกแยะความแตกต่างของจังหวะเพลงช้ากับเร็วได้
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การฝึกครั้งที่ 8

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง : การร้องเพลงได้ตรงกับความดังและเบาของน้ำเสียง เพลงช้างกับหนู

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการอ่านภาษาดนตรีได้ตรงกับความดังและความเบา และ ร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิช้างกับหนูกับโน้ตเพลง
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับภาพช้างและหนู ซึ่งใช้แทนน้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยร้องบรรเลงเปียโนเพลงช้างกับหนู ซึ่งเป็นการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียงและตรงกับความดังและเบาของน้ำเสียง ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างซ้ำๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง ตลอดจนการร้องเพลงได้ตรงกับความดังและเบาของน้ำเสียง เพื่อให้เกิดความสามารถแยกแยะความแตกต่างของน้ำหนักระหว่างเสียงดังและเบาที่ได้ยินได้
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การฝึกครั้งที่ 9

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงงามแสงเดือน

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิสัญลักษณ์สีกับโน้ตเพลง
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับระดับเสียง 2 ระดับคือ สูง-ต่ำ โดยเปรียบเทียบให้ดูแผนภูมิภาพสัญลักษณ์สี 2 สี

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยร้องบรรเลงเปียโนเพลงงามแสงเดือน ซึ่งเป็นการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 2 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างช้าๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 2 ระดับ เพื่อให้เกิดความสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยินได้
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การฝึกครั้งที่ 10

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงสามัคคีชุมนุม

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิสัญลักษณ์สี 3 สีกับโน้ตเพลง
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับคือ สูง-กลาง-ต่ำ โดยเปรียบเทียบให้ดูแผนภูมิภาพสัญลักษณ์สี 3 สี

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยร้องบรรเลงเปียโนเพลงสามัคคีชุมนุม ซึ่งเป็นการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างซ้ำๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับ เพื่อให้เกิดความสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยินได้
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การฝึกครั้งที่ 11

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงไครหนอ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิสัญลักษณ์สี 3 สีกับโน้ตเพลง
2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับระดับเสียง 3 ระดับคือ สูง-กลาง-ต่ำ โดยเปรียบเทียบให้ดูแผนภูมิภาพสัญลักษณ์สี 3 สี

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยร้องบรรเลงเปียโนเพลงไครหนอ ซึ่งเป็นการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ ที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 1 ใหม่อย่างซ้ำๆ ไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการร้องเพลงตามตำแหน่งเสียง 3 ระดับ เพื่อให้เกิดความสามารถแยกแยะความแตกต่างของระดับเสียงที่ได้ยินได้
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามข้อ 1 อีกครั้ง ถ้านักเรียนคนใดทำไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ทำใหม่ โดยผู้วิจัยจะแสดงให้ดูอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การฝึกครั้งที่ 12

เรื่อง บัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากฝึกโดยเห็นคุณค่าและประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางดนตรี
2. สามารถนำทักษะด้านดนตรีไปใช้ในการพัฒนาตนเองได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

2. เปียโน
3. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียนทักษะด้านดนตรี การอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง
 - 1.1 การอ่านภาษาดนตรี
 - 1.1.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง
 - 1.1.2 การอ่านโน้ตดนตรีเมื่อเห็นโดยทันทีได้
 - 1.1.3 รู้ระดับเสียงโน้ตได้อย่างถูกต้อง
 - 1.1.2 ความดังและเบาของบทเพลง
 - 1.2 การร้องเพลงเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่างๆ ที่เรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง
4. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 2

สัญลักษณ์ของโคโด	เสียง	โน้ต
	ทา	
ก	ที-ที	
๒	ทา-อา	
๐	ทา-อา-อา-อา	๐
ก	ที-ทีรี	
ก	ทีรี-ที	
ค	ทีม-รี	
ค.	ที-ริม	
	ทรีโอลา	
	ชินโคพะ	

ผู้วิจัย : นักเรียนปรบมือตามภาพสัญลักษณ์ อัตราค่าจังหวะตัวโน้ตบนกระดานตามเสียงเปียโนของครู

ผู้วิจัย : คราวนี้ครูจะให้ปรบมือและร้องตามโน้ตเพลง ลอยกระทง ลองทำพร้อมกันตามเสียงเปียโนที่ครูบรรเลง (แจกโน้ตเพลงให้นักเรียน)

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้ให้นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องและสังเกตโน้ตในบทเพลงว่ามีค่าอัตราจังหวะโน้ตอะไรบ้างแล้วช่วยกันตอบ (ให้นักเรียนดูโน้ตที่แจกไป)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองปรบมือและร้องไปพร้อมกัน 4 รอบ

ผู้วิจัย : คราวนี้ นักเรียนฟังเสียงเปียโนและปรบมือตามที่ละคนไล่จากคนแรกก่อน

ผู้วิจัย : นักเรียนลองปรบมือและร้องพร้อมกันอีกสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 3

The diagram illustrates hand gestures for the notes Do, Ti, La, Sol, Fa, Mi, Re, and Do. Each gesture is shown with a line pointing to its corresponding Thai label. Below the gestures is a musical staff with notes corresponding to the labels.

ได้
ที่
ลา
ซอล
ฟา
มี
เร
โด

โด เร มี ฟา ซอล ลา ที โด ที ลา ซอล ฟา มี เร โด

ผู้วิจัย : นักเรียนทำสัญญาณมือตามระดับเสียงตัวโน้ตบนกระดานตามเสียงเปียโนครู

ผู้วิจัย : คราวนี้ครูจะให้ทำสัญญาณมือและร้องตามโน้ตเพลง โดเรมี ลองทำพร้อมกันตามเสียงเปียโนที่ครูบรรเลง (ผู้วิจัยแจกโน้ตเพลงโดเรมี)

ผู้วิจัย : เอาละที่นี้นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องและสังเกตโน้ตในบทเพลงว่า มีระดับเสียงโน้ตอะไรบ้าง และนักเรียนจะสังเกตเห็นว่า มีการเว้นช่องว่างตรงคำร้อง เพื่อให้นักเรียนได้เติมตัวโน้ตที่ถูกต้องเอาละนักเรียนช่วยกันตอบครูหน่อยครับว่า โน้ตที่อยู่ในช่องว่างนั้นคือโน้ตอะไร (ให้นักเรียนดูโน้ตที่แจกไป)

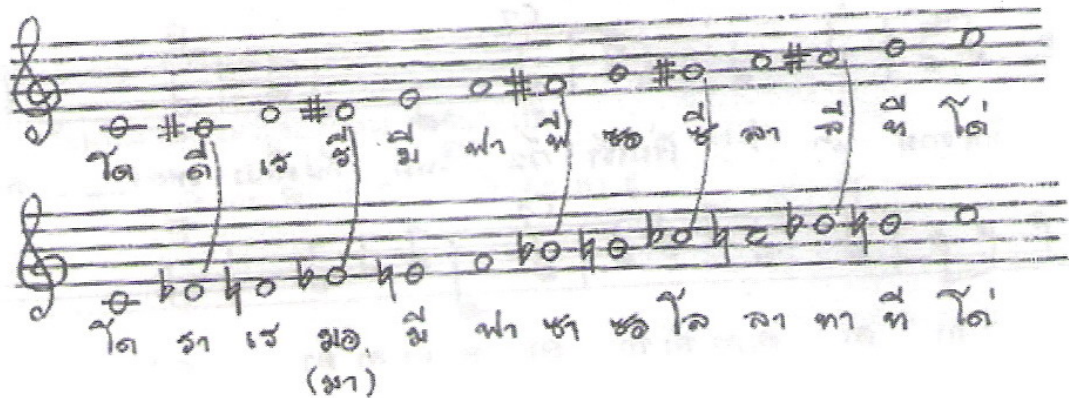
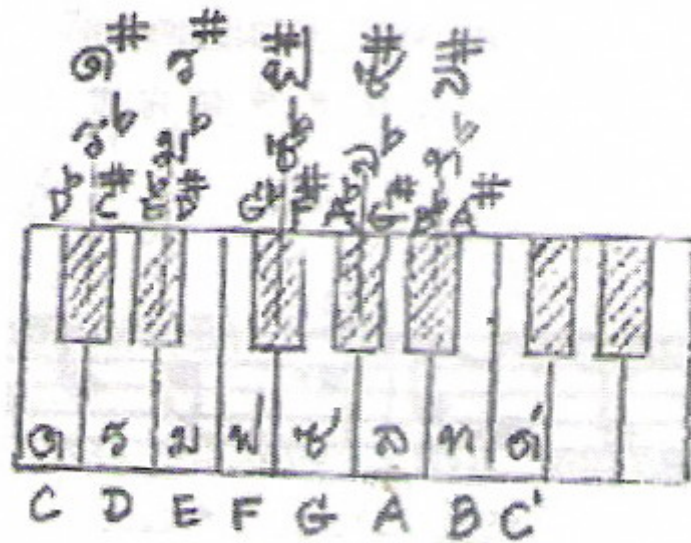
ผู้วิจัย : นักเรียนลองทำสัญญาณมือและร้องไปพร้อมกันซัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : คราวนี้นักเรียน ลองฟังเสียงและทำสัญญาณมือตามเสียงเปียโนทีละคนนะครับ ไล่จากคนแรก

ผู้วิจัย : เก่งมากครับไหนนักเรียนลองทำสัญญาณมือและร้องพร้อมกันอีกสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 4

ชาร์ป # -----สระอี

แฟล็ต b -----สระอา, สระอ, สระโ

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องโน้ตโครเมติกบนกระดานแต่ครูให้นักเรียนร้องโน้ตแบบทาง # (ชาร์ป) และทาง b (แฟล็ต) แต่ก่อนร้องให้ตกลงกติกากว่า ชื่อโน้ตที่ติดเครื่องหมาย # จะเปลี่ยนเสียงเป็นสระอี เช่น โด # เท่ากับดี เร # เท่ากับรี ฟา # เท่ากับฟี ซอล # เท่ากับซี และลา # เท่ากับลี ชื่อโน้ตที่ติดเครื่องหมาย b จะเปลี่ยนเสียงเป็นสระอา สระอ หรือสระโ เช่น รา b เท่ากับรา มี b เท่ากับมอ หรือมา ซอล b เท่ากับซา ลา b เท่ากับโล และที่ b เท่ากับทา และวิธีเลือกเสียงสระของโน้ตที่เป็น b จะเลือกให้ตรงหรือใกล้เคียงกับเสียงสระของตัวโน้ตที่ตามมาเช่น ที่ b ตาม ลา จะเป็น ทา ลา b ตาม โซ จะเป็น โล เป็นต้น ลองร้องตามเสียงเปียโนของครู

ผู้วิจัย : คราวนี้ครูจะให้ร้องเพลงตามโน้ตเพลงมาร้องโครเมติก ลองทำพร้อมกันตามเสียงเปียโนที่ครูบรรเลง (ผู้วิจัยแจกโน้ตเพลงมาร้องโครเมติก)

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องและสังเกตโน้ตในบทเพลงว่า มีโน้ตโครเมติกตัวใดบ้าง แล้วช่วยกันตอบ (นักเรียนดูโน้ตที่แจกไป)

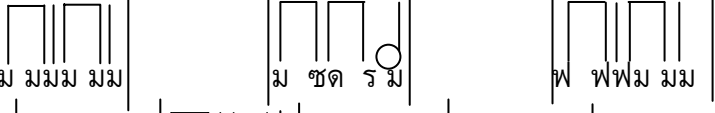
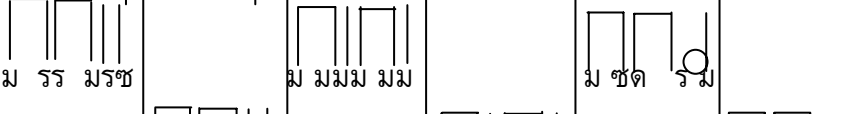
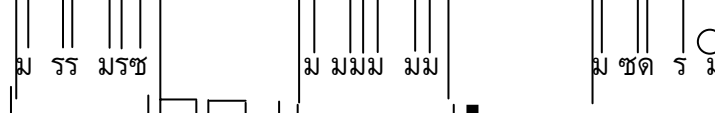
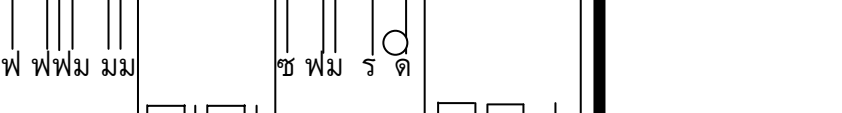
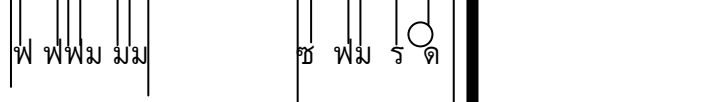
ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องเฉพาะโน้ตที่เป็นโครเมติกทั้งทางซาร์ป และแฟล็ต แล้วครูจะร้องและบรรเลงเปียโนโน้ตที่เหลือ ซัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับคราวนี้นักเรียนลองร้องทุกคนแต่พอถึงช่วงที่เป็นโครเมติกให้ร้องไล่ทีละคนนะครับไล่จากคนแรก

ผู้วิจัย : เก่งมากครับไหนนักเรียนลองร้องเหมือนเดิม และร้องพร้อมกันตามเสียงเปียโนอีกสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งตั้งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 5

ครู	
นักเรียน	
ครู	
นักเรียน	
ครู	
นักเรียน	

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องโน้ตและทำสัญญาณมือบนกระดานตามเสียงเปียโนของครูซ้ำ 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับคราวนี้ นักเรียนร้องโน้ตและทำสัญญาณมือตามเสียงเปียโนของครูทีละคน นะครับไล่จากคนแรก

ผู้วิจัย : คราวนี้ครูจะบรรเลงเปียโน และให้ร้องโน้ตทันทีแบบแรกเห็นในบทเพลง กระดิ่งโรงเรียน ลองทำพร้อมกันทั้งห้อง (ผู้วิจัยแจกโน้ตเพลงให้นักเรียนทันที)

ผู้วิจัย : เก่งมากครับเอาละทีนี้ให้นักเรียนลองตั้งใจดูคำร้องและสังเกตโน้ตบนกระดานและโน้ต ที่นักเรียนดูอยู่ในมือนะครับว่า มีความเหมือนหรือแตกต่างกันตรงไหนแล้วช่วยกันตอบ

ครู	ซ มร ดซ ซ ซ	ซ มร ดล ล
นักเรียน	ซ มร ดซ ซ ซ	ซ มร ดล ล
ครู	ล ฟม รท ซ	ล ซฟ รม
นักเรียน	ล ฟม รท ซ	ล ซฟ รม
ครู	ซ มร ดซ ซ	ซ มร ดล ล
นักเรียน	ซ มร ดซ ซ	ซ มร ดล ล
ครู	ล ฟม รซซ ซ	ล ซฟ รด
นักเรียน	ล ฟม รซซ ซ	ล ซฟ รด

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องโน้ตและทำสัญญาณมือบนกระดานตามเสียงเปียโนของครูซัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับคราวนี้ นักเรียนร้องโน้ตและทำสัญญาณมือตามเสียงเปียโนของครูทีละคน
นะครับไล่จากคนแรก

ผู้วิจัย : คราวนี้ครูจะบรรเลงเปียโนและให้ร้องโน้ตทันทีแบบแรกเห็นในบทเพลง กระดิ่งโรงเรียน
ตอนที่ 2 ลองทำพร้อมกันทั้งห้อง (ผู้วิจัยแจกโน้ตเพลงท่อน 2 ให้นักเรียนทันที)

ผู้วิจัย : เก่งมากครับเอาละทีนี้ให้นักเรียนลองตั้งใจดูคำร้องและสังเกตโน้ตบนกระดานและโน้ต
ที่นักเรียนดูอยู่ในมือทั้งสองท่อนนะครับว่า มีความเหมือนหรือแตกต่างกันตรงไหนแล้วช่วยกันตอบ

ผู้วิจัย : เอาละครับจากสองท่อนเพลงที่นักเรียนได้อ่านโน้ตทันที แบบแรกเห็นแล้วนักเรียน
พอจะรู้วิธีการในการจดจำได้บ้างหรือยังครับไหนลองตอบครูทีละคนซิ แล้วลองร้องเพลงทั้งสองท่อน
พร้อมกัน

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 6

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องเพลงบันไดเสียงของเราตามเสียงเปียโนครู แล้วสังเกตภาพภาพผลไม้ให้ดี

เนื้อเพลง : มะม่วง มะนาว มะพร้าว ลำไย มะเฟือง มะไฟ ลูกเงาะ ส้มโอ ทุเรียน น้อยหน่า
มังคุด แตงโม พักทองลูกโต โอโฮ น่ากิน

(ในขณะร้องเพลง ภาพผลไม้จะเปลี่ยนตำแหน่งและรูปภาพตามคำร้อง)

ผู้วิจัย : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าครับ ว่าตำแหน่งเสียงต่างกัน สูงต่ำ ตามรูปผลไม้

ผู้วิจัย : ใครสังเกตเห็นบ้างว่า ผลไม้ค่อยๆ ไล่ตำแหน่งจากต่ำไปสูง จากสูงมาต่ำ

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดี (ร้องเพลง
บันไดเสียง 6 รอบนะครับ)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องไปพร้อมๆ กันตามเสียงเปียโนครูสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งตั้งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 7

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องเพลงเดินโซเซตามเสียงเปียโนของครูนะคะ แล้วสังเกตภาพลูกเปิดให้ดี

เนื้อเพลง : เดินโซเซ เดินโซเซ เอ๊ะ มาเจอลำธารแล้วซี เดี่ยวจะเปียก จะเปียก เราต้องข้ามให้ดี

(ในขณะร้องเพลง ภาพลูกเปิดเดินและวิ่งช้าเร็ว)

ผู้วิจัย : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าครับ ว่ามีความเร็วและช้าที่ต่างกัน

ผู้วิจัย/เอาละทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดี (ร้องเพลงเดินโซเซ 6 รอบนะคะ)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องไปพร้อม ๆ กัน กับเสียงเปียโนสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งตั้งๆเลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 8

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องเพลงซ่างกับหนูตามเสียงเปียโนครุ่นะครับ แล้วสังเกตภาพประกอบให้ดี

เนื้อเพลง : ซ่างมันตัวใหญ่ ใหญ่ เสียงดัง เสียงดัง ซ่างมันตัวใหญ่ ใหญ่ เสียงดัง ดัง (ซ้ำ)
 หนูมันตัวนิดเดียวเสียงเบา เสียงเบา หนูมันตัวนิดเดียว เสียงเบา เบา (ซ้ำ)

(ในขณะร้องเพลง ภาพหนูและซ่างประกอบ หนูเสียงเบา ซ่างเสียงดัง)

ผู้วิจัย : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าครับ ว่ามีเสียงดังและเบาที่ต่างกัน

ผู้วิจัย : ก่อนที่มีรูปซ่างร้องเสียงดัง ก่อนที่มีรูปหนูร้องเสียงเบา

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดี (ร้องเพลงซ่างกับหนู 6 รอบนะครับ)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องไปพร้อมๆ กัน กับเสียงเปียโนสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 9

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องเพลงงามแสงเดือนตามเสียงเป็โนครุณะครับและสังเกตสัญลักษณ์สีแดงกับสีเหลืองบนกระดาน

เนื้อเพลง : งามแสงเดือนมาเยือนส่องหล้า งามใบหน้าเมื่ออยู่วงรำ

2 1 2 2 ---- 2 ----- 2 2 2 2 1 1---

1 และ สีแดง

2 และ สีเหลือง

(ในขณะที่ร้องเพลง สัญลักษณ์สีจะเปลี่ยนสีตามคำร้อง)

ผู้วิจัย : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าครับว่า มีการเปลี่ยนสี 2 สี คือ สีแดง และสีเหลือง (ปรากฏภาพสัญลักษณ์สีแดงกับสีเหลือง)

ผู้วิจัย : ใครสังเกตเห็นตำแหน่งของหอยสีแดง และหอยสีเหลือง ว่าสีไหนสูงกว่ากัน

ผู้วิจัย : สีแดงแทนเสียงสูง และสีเหลืองแทนเสียงที่ต่ำ

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดี (ร้องเพลงงามแสงเดือนประกอบสัญลักษณ์ 6 รอบ)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องไปพร้อมๆ กันกับเป็โนสัก 4 รอบ (ร้องเพลงงามแสงเดือนประกอบสัญลักษณ์ 4 รอบ)

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบ (ร้องเพลงงามแสงเดือนประกอบสัญลักษณ์ 4 รอบ)

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งตั้งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 10

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องเพลงสามัคคีชุมนุมตามเสียงเปียโนครุ่นครับ แล้วสังเกตสัญลักษณ์สีให้ดี

เนื้อเพลง : พวกเราเหล่ามาชุมนุมต่างมุมใจรักสมัครสมาน

2 2 1 2 1 3 3 1 1 3 1 1

- 1 สีแดง
- 2 สีเหลือง
- 3 สีเขียว

(ในขณะร้องเพลง ภาพสัญลักษณ์สีจะเปลี่ยนสีตามคำร้อง)

ผู้วิจัย : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าครับว่า มีการเปลี่ยนสี 3 สี คือ สีแดง เหลือง เขียว (ปรากฏสัญลักษณ์สีแดง เหลือง เขียว)

ผู้วิจัย : ใครสังเกตเห็นตำแหน่งของสีแดง สีเหลือง สีเขียว ว่าสีไหนสูงกว่ากัน

ผู้วิจัย : สีแดง แทนเสียงสูง สีเหลืองแทนเสียงกลาง และสีเขียวแทนเสียงต่ำ

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดี (ร้องเพลงสามัคคีชุมนุม 6 รอบนะครับ)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องไปพร้อมๆ กันกับเปียโนสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่งๆ เลยครับ

รายละเอียดประกอบการฝึกครั้งที่ 11

ผู้วิจัย : นักเรียนร้องเพลงใครหนอตามเสียงเปียโนครุ่นครับ แล้วสังเกตภาพสัญลักษณ์สีให้ดี

เนื้อเพลง : ใครหนอรักเราเท่าชีวิต ใครหนอปราณี่ไม่มีเสื่อมคลาย

3 1 1 3 3 1 2 3 1 3 2 3 1 3 1

- 1 สีแดง
- 2 สีเหลือง
- 3 สีเขียว

(ในขณะร้องเพลง สัญลักษณ์สีจะเปลี่ยนสีตามคำร้อง)

ผู้วิจัย : นักเรียนสังเกตหรือเปล่าครับ ว่ามีการเปลี่ยนสี 3 สี คือสีแดง เหลือง เขียว (ปรากฏภาพสัญลักษณ์สีแดง เหลือง เขียว)

ผู้วิจัย : ใครสังเกตเห็นตำแหน่งของลูกบอลสีแดง บอลสีเหลือง บอลสีเขียว ว่าสีไหนสูงกว่ากัน

ผู้วิจัย : สีแดง แทนเสียงสูง สีเหลืองแทนเสียงกลาง และสีเขียวแทนเสียงต่ำ

ผู้วิจัย : เอาละทีนี้ นักเรียนตั้งใจฟังคำร้องของเพลงและสังเกตตำแหน่งเสียงให้ดี (ร้องเพลงใครหนอ 6 รอบนะครับ)

ผู้วิจัย : นักเรียนลองร้องไปพร้อมๆ กัน กับเปียโนสัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : เก่งมากครับ ไหนนักเรียนลองร้องเอง สัก 4 รอบ

ผู้วิจัย : ดีมากครับ ขอเสียงปรบมือให้คนเก่งดั่งๆ เลยครับ

เนื้อเพลง

ลอยกระทง

ทำนอง พันเมืองพ่ายัพ

เนื้อร้อง ปัญญา รุ่งริ

เด็ก เอ๋ย เรืออย่า ช้ำ มา ชี มา ลอยกระทง
 ตั้ง จิต ดำ ลง ให้ มัน คง ใน ความ
 ค้ำ ค้ำ ค้ำ เดือน หงาย แล่งจันทร์ ฉาย งาม
 เรา ลอย กระทง นี้ บูชา องค์พระศาล-ดา

โตเรมี

การ เรียนโน้ต เพลง นั้น ต้อง มี หลัก ควาร์ เรียน รู้ จัก กับตัว โน้ตเสีย ก่อน

11

จำ ให้ ดี อย่า นิ่ง นอน ผึก โน้ตเสีย ก่อน รีบ ร้อน ไม่ ดี

22

โด เป็น เสียง ชัน หนึ่ง แล้ว จึง ชัน ไปเสียง เป็น เสียง มี เ

32

न्ह่ ราม กัน สวย เก่ คือ

43

โ้ โย ขอ ฟัง อีก ที

55

ฟา เป็น โน้ต ตัวที่ สี่ ถัดขึ้นไป อีก ที คือ โน้ตตัว

66

เรา มา ทบ ทวนกัน ก่อน เมื่อ เรา เรียน รู้ โน้ต

77

มี ประ โยชน์มากมาย

88

เสียงที่ หก คือ โน้ต ตัว เรา มา จด จำ ให้ ดี ต่อ

99

ไป คือ โน้ตตัว จำ ให้ ดี

111

มาร้องโครเมติก

โน้ต โครเมติกประกอบ ด้วยโน้ตหลาย ตัว โน้ตโครเมติกประกอบด้วยโน้ต

หลายตัว ทุกคน อย่างดีเพราะมันมีสูตร ให้ จำ ทุกคน อย่างดีเพราะมันมีสูตร ให้ จำ

สูตร ทาง ชาร์ป อ่าน อย่าง นี้ โด ดี เร ี มี ฟา พี ซอล ซี ลา ลี

ที โด โน้ต สูตร ทาง แฟล็ต อ่าน อย่าง นี้

โด ที ทา ลา โด ซอล ซา ฟา มี มอ เร รา โด โน้ต

กระดิ่งโรงเรียน

กริ่งกริ่งกริ่งกริ่งกริ่งกริ่ง ยินเสียงกริ่งสัณญาณ เป็นเวลา มาโรงเรียน เราจงเพียรให้ดี นะ กริ่งกริ่งกริ่งกริ่งกริ่งกริ่ง

6 ยินเสียงกริ่งอีกที เรา ยิน ดี เปรมปรีดา ถึง เวลา ลง เล่น เด็ก เด็กล้วนชอบส นุก จะเป็น

10 สุขเพราะได้โลดเต้น ปีน ป่าย ไม้ สูง ก็ เป็น ไม่ เห็นยากเย็นอะไร นมนั่น กิน อ ร่อย บ่อย

14 บ่อยห้องยังทนได้เหนื่อย หนักพักได้ร่มไม้ มีตรส หาย ว่าเงิงสาวาญ กริ่งกริ่งกริ่งกริ่งกริ่งกริ่ง ยินเสียงกริ่งกังวาน

19 ขน มา นาน กลับ ดิน เรียน เรา จง เพียรเรื่อย ไป นะ กริ่ง กริ่ง กริ่ง กริ่ง กริ่ง กริ่ง

22 ยิน เสียง กริ่ง ดัง ไกล เรา จำ ใจ จำ ลา พลับ ไร่ พบ กัน วัน ใหม่

เดินโซเซ

เดินโซเซ เดินโซเซ เอ๊ะมา เจอล่า ธารแล้วชิ เต๋ยาเป็ยกจะเป็ยกเราต้องข้ามให้ตีระวัง ชิเต๋ยา เราจะเป็ยก

เดินโซเซ เดินโซเซ เอ๊ะมา เจอล่า ธารแล้วชิ เต๋ยาเป็ยกจะเป็ยกเราต้องข้ามให้ตีระวัง ชิเต๋ยา เราจะเป็ยก

เดินโซเซ เดินโซเซ เอ๊ะมา เจอล่า ธารแล้วชิ เต๋ยาเป็ยกจะเป็ยกเราต้องข้ามให้ตีระวัง ชิเต๋ยา เราจะเป็ยก

เดินโซเซ เดินโซเซ เอ๊ะมา เจอล่า ธารแล้วชิ เต๋ยาเป็ยกจะเป็ยกเราต้องข้ามให้ตีระวัง ชิเต๋ยา เราจะเป็ยก

ช้างกับหนู

ช้าง มันทัว ใหญ่ใหญ่ เสียงดัง เสียงดัง ช้าง มันทัว ใหญ่ใหญ่ เสียงดัง ดัง ช้าง มันทัว ใหญ่ใหญ่

เสียงดัง เสียงดัง ช้าง มันทัว ใหญ่ใหญ่ เสียงดัง ดัง หนู ตัวมัน นิดเดียว เสียงเบา เสียงเบา

หนู ตัวมัน นิดเดียว เสียงเบาเบา หนู ตัวมัน นิดเดียว

เสียงเบา เสียงเบา หนู ตัวมัน นิดเดียว เสียงเบาเบา

๒๓๖

งามแสงเดือน

บทและทำนองของ กรมศิลป์ปัทม

งามแสง เดือนมาเยือนล่อง - หล้า งามใบ หน้ามืออยู่ วง รำ งามแสง

เดือนมาเยือนล่อง - หล้า งาม ใบ หน้าเมื่อ อยู่ วง รำ เรา

เล่นเพื่อ --- ล นุก เปลื้อง - ทุกซ์ - ราช ระ กำ ขอ ---

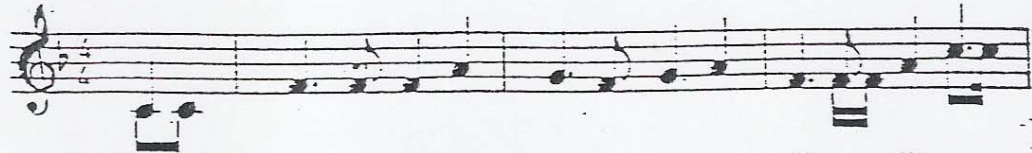
ให้ - เล่น - พ้อน - รำ - เพื่อ - ฉ่า มัด คี - เอย

D.C.
Fine

สามัคคีชุมนุม

เนื้อร้อง เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี

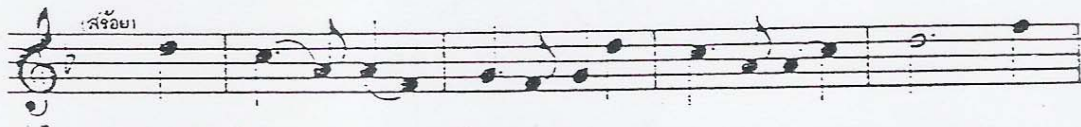
ทำนอง AULD LANG SYNE

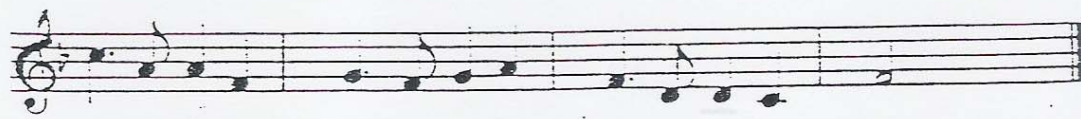
1. พวก — เรา เหล่ามา ชุม นวมต่าง คุม ใจ รัก ล — มัครล —
2. กิจ — ไฉ ๑-ประ-ลงค์ มี ร่วม ใจ ภัค ดีแต่ พระจอมล —
3. ที่ — หนัก ก็ จัก เบา คลายที่ อัน ต — รાયก็ช-จัด ชัด
4. ลามัค — คี ชู แหะล้า เลิศ จัก ชู ชาติ ชาติพระ-ศา-ล —

มาน ล้วน มิตรจิตซึน — — บานล — รามูเริง อยู่ ทุก ด้ ทุก นาม
 ยาม พร้อม พริบดังมือ-เดียว ยามยาก เย็นเห็น ง่าย บ่หน่าย บ่ วาง
 ชวาง ฉลอง พระ-เดช — บ่ จางกั-ด-ง-ที คุณพระก-รุ ณา
 ษา ลยาม รัฎฐจักวั-ฒ-น ปราภาฎ เกียรติฟุ้ง เฟื่องกระตือองแดน ดิน

อัน ความ-กลม — เกลียวกันเป็นใจ เดียวประณตริฐ — ศรี ทุก

สิ่ง ประลงค์ จง ใจ จักเลิศจลวม ได้ ด้วย ลา-มัค — คี —

106

ใครหนอ

มือร้อง ทำนอง สุพล โทณวณิก

ใคร หนอ จัก เจ้า เท่า ซี วี..... ใคร
 หนอ เห็น เรา เศร้า รุรม นี..... ใคร

หนอ ปรา - นี ไม่ มี เดือน คสาย..... ใคร
 หนอ เขา ใจ ปลอบเรา เรือช มา..... ใคร

หนอ จัก เจ้า ใช เพียง รูป กาย จัก เขา ไม่ หน่ายมี ลิด ทำ
 หนอ จัก เจ้า ตั้ง ดวง แก้ว ลา จัก เขา คว้าง กว้าง หัน พ - ๒ -

ล่าย ใคร หนอ..... ใคร

ภาค..... ละ เขา โสภณา ทำ ปาก ภา แล้วเขาจ - ภา มา แทนกระ

ด้วย เขา ฟ้า หมดมหาด - มหาร่มนพพิภา ๒๒ / พระ ภา พระ ลุณ ไม่

หน..... ใคร หนอ จัก ~~๒๒~~ เท่า ซี
 หน..... ใคร หนอ / ใคร ก้ม ให้ เจ้า ซี

หน..... ใคร หนอ จัก / ส่วน ลุ หนึ่งสี่

๒๒ ๒ แล้ว ละ ก็ อย่า มัว รัง จอ ทนแทนบุญ ลุณ.....

แบบประเมินทักษะทางดนตรี

แบบประเมินทักษะทางดนตรีครั้งที่ 2

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำข้อสอบเติมข้อความสั้นๆ ต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

1. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

2. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

3. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

4. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

5. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน

แบบประเมินทักษะทางดนตรีครั้งที่ 3

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำข้อสอบเติมชื่อโน้ตได้ภาพ ต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

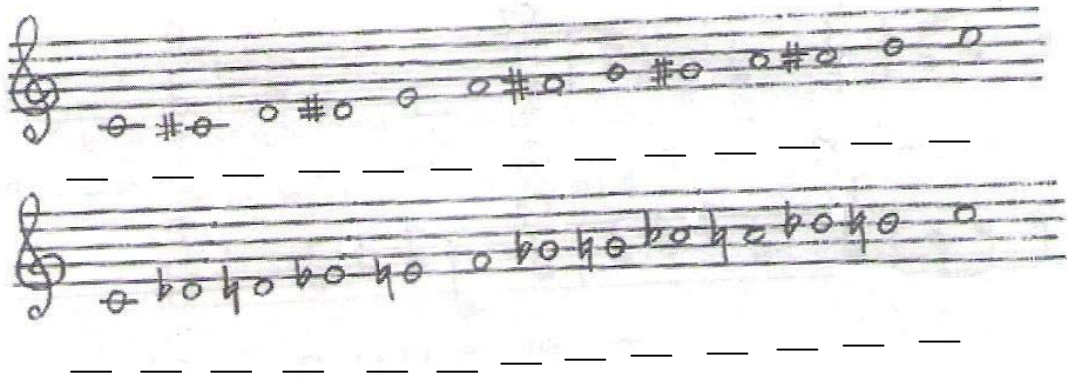
เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน

แบบประเมินทักษะทางดนตรีครั้งที่ 4

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำข้อสอบเติมคำได้ภาพ ต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน

แบบประเมินทักษะทางดนตรีครั้งที่ 5

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำข้อสอบอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็น ต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน
โดยการกำหนดเวลา 5 นาที

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกให้คะแนน 1 คะแนน

ตอบผิดให้คะแนน 0 คะแนน

แบบประเมินทักษะการร้องเพลงครั้งที่ 6 – 11

ผู้ประเมิน

ครูผู้สอนวิชาดนตรีศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

สถานที่ วันที่ เวลา

คำชี้แจง : ให้ผู้สังเกตทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความสามารถที่นักเรียนแสดงตามเกณฑ์การให้คะแนนต่อไปนี้

การร้องเพลงอยู่ในระดับดี	ให้ 3 คะแนน
การร้องเพลงอยู่ในระดับพอใช้	ให้ 2 คะแนน
การร้องเพลงอยู่ในระดับต้องปรับปรุง	ให้ 1 คะแนน

การร้องเพลง หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนในการเปล่งเสียงร้องตามลักษณะเสียงที่ถูกต้อง โดยสามารถเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามความเร็วและซ้าของจังหวะเพลง ความดังและเบาของน้ำเสียงดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเปล่งเสียง ได้แก่ การเปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
2. การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลง หรืออารมณ์เพลง จำแนกเป็น
 - 2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง
 - 2.2 ความซ้าของจังหวะเพลง
 - 2.3 ความดังของน้ำเสียง
 - 2.4 ความเบาของน้ำเสียง

ชื่อนักเรียน นามสกุล

ชั้น

ที่	การร้องเพลง	ดี	พอใช้	ปรับปรุง
1	ตำแหน่งเสียง : เปล่งเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง			
2	การถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลง			
	2.1 ความเร็วของจังหวะเพลง			
	2.2 ความช้าของจังหวะเพลง			
	2.3 ความดังของน้ำเสียง			
	2.4 ความเบาของน้ำเสียง			

แบบทดสอบทักษะทางดนตรีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 ข้อ

ชื่อ นามสกุล

ชั้น โรงเรียน

คำชี้แจง : ให้นักเรียนทำข้อสอบ ต่อไปนี้ตามความเข้าใจของนักเรียน

1. เครื่องหมายกุญแจซอลใช้ในเครื่องดนตรีชนิดใดบ้าง

2. เครื่องหมายกุญแจฟาใช้ในเครื่องดนตรีชนิดใดบ้าง

3. โน้ตตัวที่เห็นอยู่นี้ มีค่ากี่จังหวะเมื่ออยู่ในอัตราส่วน 4/4

4. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

5. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่า โน้ตตัวอะไร

6. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่าโน้ตตัวอะไร

7. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่าโน้ตตัวอะไร

8. โน้ตต่อไปนี้เรียกว่าโน้ตตัวอะไร

9. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อโน้ตว่าอะไร

10. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อโน้ตว่าอะไร

.....

11. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อโน้ตว่าอะไร

.....

12. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อว่าโน้ตอะไร

.....

13. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อว่าโน้ตอะไร

.....

14. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อว่าโน้ตอะไร

.....

15. โน้ตที่อยู่ในตำแหน่งนี้มีชื่อว่าโน้ตอะไร

.....

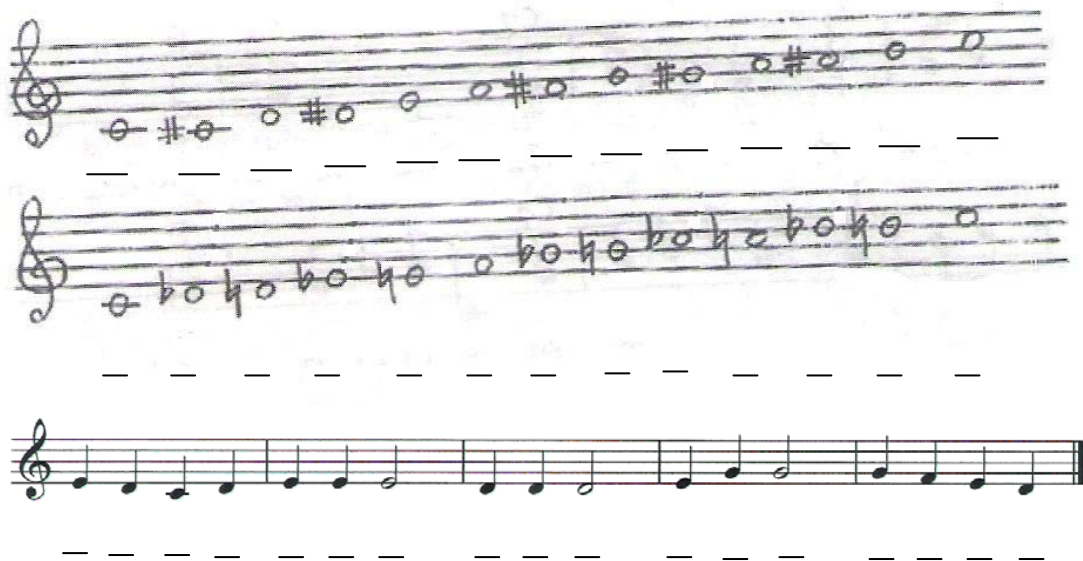
16. โน้ตที่เห็นอยู่ที่นี่ ● มีค่ากี่จังหวะเมื่ออยู่ในอัตราส่วน 4/4

.....

17. โน้ตที่เห็นอยู่ที่นี่ ○ มีค่ากี่จังหวะเมื่ออยู่ในอัตราส่วน 4/4

.....

คำชี้แจง : ให้นักเรียนดูรูปภาพและตอบคำถามใต้ภาพต่อไปนี้โดยให้เติมชื่อโน้ตลงไปในช่วงว่าง
จำนวน 43 ข้อ

**สรุปโปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ
สำหรับกลุ่มควบคุม**

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ	<p>1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียนและระหว่างนักเรียนด้วยกัน</p> <p>2. เพื่อให้นักเรียนทราบความหมาย ความสำคัญของการฝึกทักษะทางดนตรี</p> <p>3. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ และขั้นตอนการฝึกกิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี</p>	<p>1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนแนะนำตนเองทุกคนและร้องเพลง เสียงสัตว์</p> <p>2. ผู้วิจัยเริ่มกิจกรรมโดยนำภาพสัตว์</p> <p>1 ภาพ ไว้หน้านักเรียนแต่ละคน</p> <p>3. ผู้วิจัยถามนักเรียนเกี่ยวกับเสียงและชนิดของสัตว์แต่ละชนิด</p> <p>4. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะหนึ่งสอง แล้วปรบมือสองครั้งพร้อมทั้งเต้นและร้องเสียงสัตว์ที่ตนเองได้ที่ละคน</p> <p>5. ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้งหมดร้องเสียงสัตว์และปรบมือไปพร้อมๆ กัน</p> <p>6. ผู้วิจัยอธิบายรายละเอียดของวัตถุประสงค์การฝึกกิจกรรมดนตรีเพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีจากนั้นผู้วิจัยนัดหมายวันเวลาและสถานที่เพื่อร่วมกิจกรรมในครั้งต่อไป</p>	<p>1. ภาพสัตว์</p> <p>2. กำหนดการฝึก</p>
2 - 5	ทักษะการอ่านภาษาดนตรี	เพื่อพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาดนตรี	<p>การฝึกทักษะทางด้านดนตรีในครั้งที่ 2 – 11 ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้</p> <p>1. ขั้นนำ</p> <p>ผู้วิจัยสนทนาซักถามชี้แจงและโน้มน้าวให้นักเรียนเห็นประโยชน์ของทักษะทางดนตรี</p> <p>2. ขั้นให้ข้อเสนอแนะ</p> <p>ผู้วิจัยอธิบายทักษะด้านดนตรีในรูปแบบที่ให้ข้อเสนอแนะนักเรียน และแสดงความคิดเห็นที่มีต่อผลงาน</p>	<p>1. เปียโน</p> <p>2. เอกสารบรรยาย</p>

ครั้งที่	หัวข้อ	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
6 - 9	ทักษะ การอ่าน ภาษา ดนตรีกับ การร้อง	เพื่อพัฒนาทักษะด้าน การอ่านภาษาดนตรีกับ การร้อง	3. ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปผลและผู้วิจัย สรุปเพิ่มเติม การประเมินผล สังเกตการมีส่วนร่วม และตรวจสอบแบบประเมิน	5.กระดาษ คำตอบ
10-11	ทักษะ การร้อง	เพื่อพัฒนาทักษะด้าน การร้อง		
12	ปัจฉิม นิเทศ	1. เพื่อให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ ได้จากฝึกกิจกรรมดนตรี โดยเห็นคุณค่าและ ประโยชน์ในการพัฒนา ทักษะทางดนตรี 2. สามารถนำทักษะด้าน ดนตรีไปใช้ในการพัฒนา ตนเองได้	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถามเพิ่มเติมใน สิ่งที่ไม่เข้าใจ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายและ สรุปผลจากการที่ได้เข้าร่วมฝึกทักษะ ดนตรีในครั้งนี้และผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติม 3. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนทุกคนที่ ให้ความร่วมมือในการทดลองและกล่าว ปิดการทดลอง	

หมายเหตุ : ในการฝึกแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

โปรแกรมการให้ข้อเสนอแนะ

การให้ข้อเสนอแนะครั้งที่ 1

เรื่อง ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการและขั้นตอนการฝึกกิจกรรมดนตรี เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรี

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพสัตว์
2. ตารางกำหนดการฝึก

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และสนทนากับนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคย
2. ผู้วิจัยและนักเรียนหนึ่งเป็นวงกลม 1 วง จากนั้น ผู้วิจัยแจกแผ่นภาพรูปสัตว์ให้นักเรียนคนละ 1 ภาพ
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนนับจังหวะ 1, 2 แล้วปรบมือให้พร้อมเพรียงกันเดินทำสัตว์ที่ตนเองได้ และบอกชื่อตนเองทีละคนจนครบทุกคน 2 – 3 รอบ
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนเดินร้องชื่อเพื่อนและสัตว์ตั้งแต่ต้นจนจบ
5. ผู้วิจัยร้องเสียงสัตว์ 1 เสียง และให้นักเรียนทายว่า คือ เพื่อนชื่ออะไร
6. ผู้วิจัยบอกถึงโปรแกรมและระยะเวลาในการฝึกกิจกรรมดนตรี
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนซักถาม ทำความเข้าใจและแจกตารางกำหนดการฝึกเพื่อนัดหมายครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. นักเรียนรู้จักเสียงสัตว์ทุกเสียง
2. นักเรียนสามารถรู้จักชื่อเพื่อนทุกคน
3. นักเรียนเข้าใจการเข้ากิจกรรม

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 2

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : การอ่านโน้ตจังหวะดนตรี

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีรู้ค่าตัวโน้ตและสามารถอ่านจังหวะดนตรีได้ถูกต้อง

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ต
2. เปียโน
3. เอกสารข้อเสนอแนะ
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับอัตราค่าจังหวะตัวโน้ตต่างๆ โดยให้ดูแผนภูมิบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยอธิบายจังหวะดนตรีและให้ข้อเสนอแนะตามจังหวะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนปรบมือตามจังหวะสัดส่วนโน้ตในแบบประเมินที่ 1 แล้ว

ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับอัตราจังหวะของตัวโน้ต แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 3

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : การอ่านโน้ตระดับเสียง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีรู้โน้ตระดับเสียง

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ต
2. เปียโน
3. เอกสารข้อเสนอแนะ
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับระดับเสียงของโน้ตดนตรีโดยให้ดูแผนภูมิบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยอธิบายระดับเสียงของโน้ตเพลงและให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระดับเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนร้องตามระดับเสียงโน้ตในแบบประเมินที่ 2 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับอัตราระดับเสียงของตัวโน้ต แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 4

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : อ่านบันไดเสียงโครเมติก

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีรู้ค่าตัวโน้ตในบันไดเสียงโครเมติก

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ตบันไดเสียงโครเมติก
2. เปียโน
3. เอกสารข้อเสนอแนะ
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับอัตราค่าตัวโน้ตบันไดเสียงโครเมติก ทั้งขาขึ้นและขาลง โดยให้ดูแผนภูมิมบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยอธิบายโน้ตโครเมติกและให้ข้อเสนอแนะโน้ตโครเมติกที่ถูกต้องกับนักเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนร้องโน้ตโครเมติกในแบบประเมินที่ 3 แล้วผู้วิจัยตรวจสอบ

ความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวโน้ตบันไดเสียงโครเมติก แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 5

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรี : การอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็น

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีสามารถอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็น

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. ภาพแผนภูมิตัวโน้ตทันทีแบบแรกเห็น
2. เปียโน
3. เอกสารข้อเสนอแนะ
4. กระดาษคำตอบ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับการอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็น โดยให้ดูแผนภูมิบนกระดาน

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

1. ผู้วิจัยนำโน้ตจากเพลงอยากเรียนโน้ต กับ แม่แพะเรียกลูกมา ให้นักเรียนร้องตามผู้วิจัยไปที่ละท่อน โดยไม่ให้เห็นโน้ตที่เป็นทำนองจริง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนร้องเพลงตามผู้วิจัยในข้อ 2.1 ใหม่อย่างซ้ๆไปพร้อมกับผู้วิจัย
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนดูโน้ตเพลง อยากเรียนโน้ต กับ แม่แพะเรียกลูกมา ที่เป็นทำนองจริงที่กระดาน นับ 3 – 4 ให้นักเรียนร้องโน้ตทั้งเพลงทันทีแบบแรกเห็น โดยให้ร้อง 2 เที้ยว และให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องกับนักเรียน
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนแต่ละคนร้องโน้ตทันทีแบบแรกเห็นในแบบประเมินที่ 4 แล้ว ผู้วิจัยตรวจสอบความถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิด ความรู้สึกเกี่ยวกับการอ่านโน้ตทันทีแบบแรกเห็นแล้ว ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมิน

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 6

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงหอยโข่ง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับระดับเสียง 2 ระดับคือ สูง-ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงหอยโข่ง ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเองและให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 7

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงบ้านของเรา

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนา และซักถามนักเรียนเกี่ยวกับตำแหน่งเสียง 3 ระดับ คือ สูง-กลาง-ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงบ้านของเรา ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเองและให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 8

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงโยนสูง โยนต่ำ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับระดับเสียง 3 ระดับคือ สูง-กลาง-ต่ำ

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงโยนสูง โยนต่ำ ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเองและให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 9

เรื่อง การฝึกทักษะการร้อง : เปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง เพลงบันไดเสียง

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับตำแหน่งเสียงที่ไล่ตามระดับเสียงสูงไปสู่ระดับเสียงต่ำและไล่ตามระดับเสียงต่ำไปสู่ระดับเสียงสูง

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการร้องเพลงตามการเปล่งเสียงได้ตรงกับตำแหน่งเสียง และให้นักเรียนร้องเพลงบันไดเสียง ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเองและให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 10

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง : การร้องเพลงได้ตรงจังหวะของเพลง เพลงเดินโซเซ

วัตถุประสงค์

เพื่อให้เด็กเรียนมีทักษะดนตรีด้านการอ่านภาษาดนตรีได้ตรงจังหวะและร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความเร็วและความซ้ำของบทเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามจังหวะเพลง และให้นักเรียนร้องเพลงเดินโซเซ ตามจังหวะด้วยตนเองและให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 11

เรื่อง การฝึกทักษะการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง : การร้องเพลงได้ตรงกับความดังและเบาของน้ำเสียงเพลงข้างกับหนู

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนมีทักษะดนตรีด้านการอ่านภาษาดนตรีได้ตรงกับความดังและความเบา และร้องได้ตรงกับตำแหน่งเสียงในบทเพลงได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารข้อเสนอแนะ

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ผู้วิจัยสนทนาและซักถามนักเรียนเกี่ยวกับน้ำเสียงดังและเบา

ขั้นที่ 2 ขั้นให้ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับการร้องเพลงตามการถ่ายทอดความรู้สึกของเพลงหรืออารมณ์เพลงตามน้ำเสียงดังและเบา และให้นักเรียนร้องเพลงข้างกับหนู ตามตำแหน่งเสียงด้วยตนเอง และให้ข้อเสนอแนะที่ถูกต้องให้กับนักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับการร้องเพลง แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมและมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกต่อที่บ้าน

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. ตรวจสอบการปฏิบัติแบบประเมินการร้องเพลง

การให้ข้อเสนอแนะ ครั้งที่ 12

เรื่อง บัณฑิตนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนสรุปสิ่งที่ได้จากฝึกโดยเห็นคุณค่าและประโยชน์ในการพัฒนาทักษะทางดนตรี
2. สามารถนำทักษะด้านดนตรีไปใช้ในการพัฒนาตนเองได้

เวลา 50 นาที

อุปกรณ์

1. เปียโน
2. เอกสารประกอบการทดลอง

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนบทเรียนทักษะด้านดนตรีการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง
 - 1.1 การอ่านภาษาดนตรี
 - 1.1.1 ความเร็วและช้าของจังหวะเพลง
 - 1.1.2 การอ่านโน้ตดนตรีเมื่อเห็นโดยทันทีได้
 - 1.1.3 รู้ระดับเสียงโน้ตได้อย่างถูกต้อง
 - 1.1.2 ความดังและเบาของบทเพลง
 - 1.2 การร้องเพลงเสียงได้ตรงตามตำแหน่งเสียง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปเรื่องต่างๆ ที่เรียนแล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับการอ่านภาษาดนตรีกับการร้อง
4. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมือและกล่าวปิดการทดลอง

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจการตอบคำถามและแสดงความคิดเห็น
2. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรม

ภาคผนวก ค

- แสดงคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน กลุ่มทดลอง
- แสดงคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน กลุ่มควบคุม
- แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบทักษะทางดนตรี

ตาราง 5 แสดงคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน กลุ่มทดลอง

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ผลต่าง (D)	ผลต่างยกกำลังสอง (D^2)
1	27	53	26	676
2	17	55	38	1444
3	16	54	38	1444
4	18	55	37	1369
5	26	53	27	729
6	15	55	40	1600
7	22	55	33	1089
8	24	54	30	900
9	12	55	43	1849
10	21	54	33	1089

$$\sum D = 345$$

$$\bar{X}_{diff} = 34.5$$

$$S.D. = 5.64$$

ตาราง 6 แสดงคะแนนทักษะทางดนตรีของนักเรียน กลุ่มควบคุม

คนที่	คะแนนก่อนการทดลอง	คะแนนหลังการทดลอง	ผลต่าง (D)	ผลต่างยกกำลังสอง (D^2)
1	28	36	8	64
2	24	27	3	9
3	17	21	4	16
4	17	27	10	100
5	27	33	6	36
6	15	22	7	49
7	12	19	7	49
8	24	30	6	36
9	17	27	10	100
10	17	22	5	25

$$\sum D = 66$$

$$\bar{X}_{diff} = 6.61$$

$$S.D. = 2.32$$

ตาราง 7 แสดงค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบทักษะทางดนตรี จำนวน 60 ข้อ

ข้อที่	P	r
1	.48	.64
2	.24	.32
3	.30	.20
4	.34	.36
5	.56	.48
6	.44	.56
7	.36	.24
8	.54	.52
9	.66	.28
10	.52	.48
11	.58	.44
12	.24	.24
13	.42	.60
14	.62	.20
15	.40	.56
16	.38	.44
17	.46	.60
18	.66	.36
19	.78	.68
20	.26	.36
21	.30	.20
22	.34	.28
23	.48	.48
24	.22	.36
25	.26	.20
26	.50	.68
27	.56	.56
28	.70	.28
29	.76	.40
30	.40	.48
31	.48	.64

ตาราง 7 (ต่อ)

ข้อที่	P	r
32	.34	.52
33	.36	.64
34	.26	.20
35	.24	.32
36	.20	.32
37	.30	.44
38	.38	.20
39	.26	.20
40	.24	.32
41	.22	.20
42	.34	.36
43	.34	.52
44	.28	.32
45	.32	.48
46	.22	.36
47	.28	.40
48	.32	.48
49	.20	.32
50	.36	.48
51	.46	.60
52	.42	.60
53	.32	.48
54	.28	.28
55	.24	.24
56	.34	.44
57	.40	.48
58	.22	.28
59	.26	.36
60	.20	.24

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94

หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะทางดนตรีโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน
(Kuder Richardson)

$$r_{tt} = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

$$r_{tt} = \frac{60}{60-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

$$r_{tt} = 1.02 \left[1 - \frac{12.82}{178.45} \right]$$

$$r_{tt} = 1.02(0.93)$$

$$r_{tt} = 0.494$$

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวรรณวุฒิ วรรณารุณ
วันเดือนปีเกิด	12 ธันวาคม พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	198/147 หมู่ที่ 7 หมู่บ้านลัดดาประชาอุทิศ 2 ตำบลในคลองบางปลากด อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ 10290 โทรศัพท์ 081-1048848
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูผู้สอน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนวัดทรงธรรม อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ประถมศึกษา จาก โรงเรียนป้อมแผลงไฟฟ้า จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนต้น จาก โรงเรียนวัดทรงธรรม จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. 2544	มัธยมศึกษาตอนปลาย จาก โรงเรียนวัดทรงธรรม จังหวัดสมุทรปราการ
พ.ศ. 2548	กศ.บ. เอกดุริยางคศาสตร์ สาขล คณะศึกษาศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พ.ศ. 2553	กศ.ม. สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ